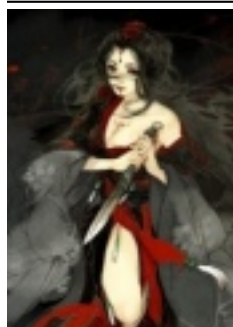

Truyện Nguyệt - Nguyệt Chi Tam Khúc

Contents

Truyện Nguyệt - Nguyệt Chi Tam Khúc	1
1. Chương 1: Nam Cung Truyện Nguyệt	2
2. Chương 2: Mỹ Nam Lạnh Lùng	4
3. Chương 3: Say Mê Võ Thuật	6
4. Chương 4: Cha Đùng Chết	9
5. Chương 5: Mọc Cánh Thành Tiên	11
6. Chương 6: Dịu Dàng Mờ Nhạt	14
7. Chương 7: Biển Nàng Thành Ma	17
8. Chương 8: Khiến Nàng Không Khống Chế Được	19
9. Chương 9: Tranh Đấu Trên Võ Đài	21
10. Chương 10: Con Chó Mất Chủ	24
11. Chương 11: Nửa Tỉnh Nửa Mê	27
12. Chương 12: Con Gái Thật	30
13. Chương 13: Ngọt Ngào Như Trước (h Nhẹ)	33
14. Chương 14: Lưu Luyện Tình Thâm	35
15. Chương 15: Tại Sao Lại Thành Thân ?	37
16. Chương 16: Tu La Địa Ngục	39
17. Chương 17: Kết Truyện	41

Truyện Nguyệt - Nguyệt Chi Tam Khúc

Giới thiệu

Nàng bình tĩnh ngồi xuống giữa đôi xác người, mới phát hiện tay trái của mình bị trật khớp, hoàn to

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-nguyet-nguyet-chi-tam-khuc>

1. Chương 1: Nam Cung Trụy Nguyệt

Không khí quen thuộc dày đặc mùi máu tanh bao phủ lấy nàng, nàng nháy mắt, cố gắng tỉnh lại từ trong bóng đen.

Mờ mịt nhìn thế giới bị máu nhuộm thành màu đỏ này, nơi này là âm phủ sao?

Cảm giác đè nặng trên người, thúc ép nàng lấy lại tinh thần từ trong thế giới màu máu này. Những khối thịt đè ép tứ tung trên người nàng, đều là thi thể bị chém thành nhiều mảnh nhỏ.

Nàng bình tĩnh ngồi xuống giữa đống xác người, mới phát hiện tay trái của mình bị trật khớp, hoàn toàn không cử động được, còn đau ê ẩm.

Vậy mà không chết? Không đúng! Đây không phải là thân thể của nàng, khối thân thể này rõ ràng còn chưa bắt đầu phát dục, giống như bàn tay quá mức xinh xắn này.

Mượn xác hoàn hồn, sống lại, xuyên qua. Cho dù là cái nào, tóm lại, nàng vừa sống lại.

Nhíu mày lau đi vết máu ở miệng, nàng dùng sức một chút đẩy bả vai bị trật khớp trở lại vị trí cũ. Sau đó, đẩy từng khối, từng khối thi thể đè lên mình qua một bên, mãi đến khi có thể động dậy, mới đứng dậy từ trong đống thi thể.

Phóng mắt nhìn quanh, thế giới tràn ngập mùi máu tươi cùng thi thể. Chỉ sợ địa ngục cũng không thua gì nơi này a.

Xa xa, mơ hồ truyền đến thanh âm binh khí va chạm, nàng không chút do dự đi qua.

Trong đám người, có một vật áo trắng tung bay, thân ảnh bay nhanh kinh người. Bóng kiếm bàng bạc di động như thoi đưa giữa đám người, nhanh đến mức gần như không nhìn thấy rõ, đi theo mỗi đường sáng bạc hiện lên, là những xác chết bị chặt thành nhiều mảnh nhỏ.

Không ngừng có người xông lên, sau đó, bị chém thành những khối thịt bay ra ngoài. Vốn có khoảng 100 người vây quanh, chốc lát sau hình như không còn được một nửa.

Mơ hồ, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng bàn luận nho nhỏ của những người kia.

“Hắn không phải là người! Đó là yêu ma! Suốt một đêm, hắn cũng không có dừng lại lần nào.”

“Sư thúc, lực đại môn phái đều chết hết, chỉ còn lại chúng ta!”

“Trần tính, hắn sắp kiệt sức, chịu đựng!”

Nàng thấy đường kiếm càng ngày càng sắc bén, đầu giống kiệt sức? Rõ ràng càng ngày càng khát máu.

Trong đám người kia, hình như cảm nhận được ánh mắt nàng, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Tầm mắt giao nhau vài giây, nàng đọc được một tia kinh ngạc trong mắt đối phương. Giết chóc suốt đêm, lại vẫn có thể có con người đen trong sáng như vậy. Nàng cong môi cười lộ lên, người này hợp khẩu vị của nàng.

Đám người vây đánh lực tục giảm bớt, mãi đến khi người cuối cùng rơi vào lưỡi kiếm của hắn. Giống như thật lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt. Kiếm của hắn cũng giống như tà áo trắng trên người hắn, không nhiễm bụi trần.

Hắn chậm rãi thu kiếm, sau đó mới quay đầu sang nhìn nàng. Mũi chân điểm nhẹ, đã đứng trước mặt nàng.

Áo trắng như tuyết, mày kiếm nhíu lại, trong con ngươi đen của hắn có một chút nghi ngờ. “Con chưa chết.”

Nhìn người đàn ông giống như bán tiên ở trước mặt, khí chất mờ ảo như khói, hoàn toàn không giống ác ma cuồng sát vừa rồi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà tin được, vô số thi thể dưới chân này, chính là kiệt tác của hắn.

“Chú là ai?”

“Nam Cung Quân, cha con.”

“Tôi là ai?”

” Nam Cung Trục Nguyệt.”

Nàng nhìn khuôn mặt quá mức tuấn mỹ của người đàn ông kia, không khỏi có chút nhú mào.

“Người trẻ quá.”

Thần sắc trên mặt Nam Cung Quân không thay đổi, cong nhẹ khóe môi, nhìn qua hình như tâm tình không tệ.

Không đợi nàng lại đưa ra ý kiến về bề ngoài, hắn đã vươn tay ôm nàng vào ngực, sau đó, mới vận công nhảy xuống đỉnh núi, giống như một con chim ưng giương cánh.

Đây không phải thế giới cũ của nàng, đây là một thời đại toàn vũ khí lạnh. Chẳng qua, vũ khí lạnh, đó là thứ nàng yêu nhất, lúc trước cũng bởi vì nàng cố chấp, cho nên mới phải chết oan dưới súng ngắm a.

Nàng ngẩng đầu quan sát cẩn thận người đàn ông này, tuổi trẻ đẹp trai, khát máu tàn nhẫn, còn có một thân võ công tuyệt thế.

“Con muốn học võ công của người.”

Thân ảnh người đàn ông không ngừng bay vọt giữa các nhánh cây, chỉ cực lạnh liếc nàng.

“Ta dạy cho con.”

Từ một khắc nhìn thấy người bị giết hại trở đi, nàng sẽ không nghĩ người này là người lương thiện. Chỉ sợ sẽ là loại ma đầu truyền thuyết trong võ lâm, cho nên những vị đạo sĩ chính nghĩa kia, mới có thể liên kết với Lục Đại môn phái đánh đuổi hắn?

Đứng trước cửa cung, nhìn bọn thuộc hạ quỳ gối cung kính ở hai bên đường. So với lão đại xã hội đen kiếp trước còn khí thế hơn nhiều, có lẽ đi theo người đàn ông này sẽ rất thú vị.

Nhưng nàng lập tức thu hồi đánh giá vừa rồi về người kia, ai đến nói cho nàng biết, ma giáo cùng tà đạo bình thường không phải đều lấy tên rất khí thế sao? Tại sao hội của bọn họ lại gọi là Thanh Phong quán.

Nhìn sao đều cảm thấy như là tên của một đạo quán.

Người nọ đi ở phía trước, dừng lại bước chân, nghiêng người nhìn về phía bên này. Nàng mím môi bước nhanh đi theo.

Người nọ đi trước nàng, vạt áo trắng lay động theo gió, sợi tóc đen nhánh phất phới ra sau, nhìn thế nào đều là bộ dáng ung dung tự tại. Người như vậy ở trong Thanh Phong quán, cũng tương xứng. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Dọc theo hai bên đường đi quỳ đầy thuộc hạ của hắn, mãi đến khi hắn mang nàng vào chính điện, hắn mới lên tiếng.

” Chuyện gì vậy?”

Nàng ngược mắt đón lấy ánh mắt dò xét của người kia.

“Không thích cái tên.”

“Tên gì?”

Nàng nhin xuống xúc động phần nộ. “Thanh Phong quán.”

“Vậy thì đổi cái khác.” Về mặt của hắn cực lạnh, giống như không thèm để tâm chút nào đến việc đổi tên nhỏ nhặt này.

Nàng không không mong hắn lại lấy cái tên Bạch Vân quán ra tức chết nàng, lập tức đoạt lấy nói. “Tự con chọn.”

Hắn vẻ mặt không sao cả, ra hiệu về phía ngoài điện. Một người đàn ông trưởng thành mặc trang phục màu đen đi vào, cung kính quỳ xuống.

“Bẩm chủ tử.”

“Đổi tên cho Thanh Phong quán.”

Thân thể người đàn ông có chút cứng đờ, trên mặt còn mang theo một ít không thể tưởng tượng nổi. Chỉ bằng địa vị bá chủ hiện giờ của Thanh Phong quán trong giang hồ, sao có thể đơn giản nói đổi liền đổi tên được a.

Nàng nhìn khuôn mặt phẳng phất không dính một chút bụi trần của Nam Cung Quân, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, muốn kéo hắn xuống khỏi đám mây, gần như theo bản năng nghĩ đến một cái tên.

” Tiêu Hồn Điện.”

Khóe miệng Nam Cung Quân cong lên, hình như cảm thấy cái tên này cũng không tệ lắm. Lập tức không quan tâm khóe miệng sắp chụt rút của cấp dưới, liền quyết định như thế.

2. Chương 2: Mỹ Nam Lạnh Lùng

Sau khi đến đây sống, nàng mới bắt đầu từ từ tìm hiểu tính cách của Nam Cung Quân.

Nổi bật nhất là tính thèm ngủ. Nam Cung Quân nói lời giữ lời, nói sẽ dạy nàng võ công, ngày hôm sau liền sắp xếp nàng đến sân sau học võ.

Trước khi nàng trở thành Nam Cung Trụy Nguyệt, cuộc sống trôi nhanh như thoi đưa, chạy giữa hai bên bang phái cùng công ty, sớm đã thành thói quen lập kế hoạch lợi dụng từng phút từng giây.

Trời tờ mờ sáng, nàng đã đi ra sân sau, yên lặng chờ đợi một lúc lâu. Thật sự không chịu nổi ngồi yên, dựa vào thói quen kiếp trước, trước chạy chậm quanh sân 30 vòng, sau đó, bắt đầu ép dây chằng, lại đánh mấy bộ quyền.

Mãi cho đến khi mặt trời leo lên đỉnh đầu, Nam Cung Quân vẫn chưa xuất hiện. Tính tình Nam Cung Trụy Nguyệt từ kiếp trước đã khá nóng nảy, có lẽ những người trong xã hội đen hơn phân nửa đều như vậy.

Nàng nhin một cổ tức giận vào phòng ngủ Nam Cung Quân. Cực kỳ không vui kéo màn che trước giường hắn lên, đang muốn mở miệng tức giận mắng.

Rồi lại ngăn người, thân thể nằm nghiêng của Nam Cung Quân, ngủ rất say. Chấn mông chỉ che đầy phần eo phía dưới của hắn, còn lồng ngực rắn chắc cùng xương quai xanh tinh xảo nhìn không sót một cái nào.

Nam Cung Trụy Nguyệt cũng coi như gặp qua vô số người, nhưng vẫn bị cảnh đẹp sinh động trước mắt, chiếm mất thần trí.

Người đàn ông này sao có thể đẹp đến thế mức như thế, nếu kiếp trước nhìn thấy người đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn, nàng nhất định sẽ không chút do dự phỉ nhổ, cho rằng nhất định là ảo lả. Chỉ là, Nam Cung Quân chẳng những không khiến nàng cảm thấy buồn nôn, thậm chí còn làm cho nàng cảm thấy đây là thần tích của tạo hóa, tất cả đều là đương nhiên.

Hơn nữa cho dù Nam Cung Quân có đẹp bao nhiêu, lại vĩnh viễn không khiến cho người ta hiểu lầm giới tính của hắn, trên người hắn tỏa ra khí thế mạnh mẽ, luôn khiến cho người ta không tự chủ mà quy phục.

Lúc hắn đang ngủ, vẻ mặt không hề phòng khi ngủ, thật sự tỏa ra một loại hấp dẫn không lời. Đúng vậy, hấp dẫn, Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy mình lại bị hắn câu dẫn.

Ngạc nhiên, nàng cũng nhớ ngày hôm qua vô tình nghe được lời nói ‘chủ nhân chính là xuân dược khó giải nhất trên đời này.’

Nàng còn nhớ rõ vẻ mặt nghiêm túc của Tả Hộ Pháp lúc đó, còn trách cứ nghiêm khắc những thị nữ kia không được lại tự tiện tiến vào hậu điện. Cũng là vì loại tình huống này sao? Nam Cung Trụy Nguyệt có chút không biết nói gì.

Buông màng lụa xuống, nàng phát hiện đối với Nam Cung Quân như vậy, nàng không tức giận được. Yên lặng rời khỏi hậu điện, nàng quyết định chờ Nam Cung Quân tỉnh lại lại nói chuyện tập võ cùng hắn.

Nam Cung Trụy Nguyệt vừa rời khỏi hậu điện, Nam Cung Quân liền mở con người đen đang khép, đôi mắt trong veo lại không hề buồn ngủ. Nam Cung Quân liếc mắt về phía nàng rời đi. Nếu không phải hắn nhận ra hơi thở của nàng, chỉ sợ bước đầu tiên nàng vào hậu viện, đã bị giết chết.

Tất cả mọi người trong Thanh Phong quán đều biết rõ, hậu điện là cấm địa. A không, bây giờ phải gọi là Tiêu Hồn điện. Nhưng không cần nói cho nàng, trong nháy mắt Nam Cung Quân liền ra quyết định, quyết định cho Nam Cung Trụy Nguyệt 1 đặc quyền chỉ nàng mới có.

Ngày tiếp theo, tờ mờ sáng Nam Cung Trụy Nguyệt lại đi đến sân sau. Lần này nàng không chờ nửa ngày nữa, trước hết tự mình chạy chậm quanh sân nhỏ.

Đợi làm hết tất cả các động tác chuẩn bị xong, Nam Cung Quân mới lười biếng đi về phía này, tùy tiện phủ thêm một tấm áo trắng, một đầu tóc đen rối tung, hắn dựa vào thân cây, khép nhẹ hai mắt, một bộ dáng nửa tỉnh nửa mê. Chẳng qua Nam Cung Trụy Nguyệt lại không nổi giận được, bởi vì bộ dáng bây giờ của Nam Cung Quân, cực kỳ mê người.

“Trước tập tốt căn bản. Mấy bộ quyền của con cũng không tệ, đánh lại một lần nữa.”

Khi hắn nói lời này, hai mắt vẫn nhắm.

Nam Cung Trụy Nguyệt không có tức giận, nàng nghe lời đánh lại một lần nữa mấy bộ quyền mình thường tập. Sau khi nàng đánh xong, xoay người nhìn Nam Cung Quân, người kia đứng dựa vào gốc cây, đến đầu cũng dựa vào cây, một bộ dáng đang muốn ngủ.

“Công lực còn yếu.”

Thanh âm của hắn vẫn biếng nhác. Nam Cung Trụy Nguyệt nghe xong lời của hắn, nhin không được liếc một cái xem thường, nói nhảm, nàng thân thể nhỏ như vậy, công lực đương nhiên không đủ, nếu đối lại là trước kia, cho dù là sức bật hay lực đạo, cũng đạt đến tiêu chuẩn cực cao. Chỉ tiếc, quay lại không được.

Lúc nàng cho rằng Nam Cung Quân chẳng qua chỉ định bụng nhàm chán đuổi nàng đi.

Đột nhiên Nam Cung Quân lách mình đi đến sân trống trước mặt nàng, đôi mắt luôn luôn nhắm lại, vẫn như cũ không có mở ra.

“Nhìn rõ ràng.”

Hắn vừa nói xong, liền lưu loát sinh động đánh ra một bộ quyền pháp. Lại biến hóa và nhanh nhẹn hơn mấy bộ quyền pháp của Nam Cung Trụy Nguyệt. Chỉ trong nháy mắt, liền khơi mào tính háo thắng ở đáy lòng Nam Cung Trụy Nguyệt. Dùng tốc độ để đền bù lực đạo sao?

“Bộ này thích hợp với con hơn.” Nói xong, hắn vẫn nhắm mắt, một bộ dáng mệt mỏi rã rời.

Không đợi Nam Cung Trụy Nguyệt nói gì, thân ảnh hắn đã biến mất sau hậu điện.

Sau khi Nam Cung Trụy Nguyệt tập luyện bộ quyền pháp hắn đưa không dưới vài chục lần, cuối cùng có thể vận dụng hoàn toàn tự nhiên.

Đợi đến khi nàng đến phòng trước dùng cơm, Nam Cung Quân mới ươn người đứng dậy rửa mặt, Nam Cung Trụy Nguyệt nhịu mày, có chút khó hiểu đối với tính thèm ngủ của hắn. Theo quan niệm của nàng, sinh mệnh ngắn ngủi như thế, không cố gắng bắt lấy từng giây, để cho nó trôi qua tùy tiện như vậy, chẳng phải chờ chết dần chết mòn sao?

Chỉ là, nàng biết chắc chắn, nàng không thay đổi được thói quen của Nam Cung Quân. Cho nên chỉ cần người kia còn nhớ rõ phải dạy nàng tập võ, còn lại cứ theo hắn đi. Thế giới của nàng, luôn là cá lớn nuốt cá bé. Nam Cung Quân mạnh hơn nàng, cho nên hắn muốn làm gì cũng được, đó là quyền lợi tuyệt đối của kẻ mạnh.

Dùng cơm được một nửa. Một người đàn ông đi đến, cung kính quỳ xuống.

” Sao vậy?” Nam Cung Quân cũng không ngẩng đầu lên.

Nam Cung Trụy Nguyệt chú ý đến, người đàn ông này chính là người ngày đó sửa tên ở cửa cung, Hứa hộ phát trong Tiêu Hồn điện.

“Lục đại môn phái thương vong vô cùng nghiêm trọng, nguyên khí đại thương, lại vẫn không hết hy vọng.....”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, hình như có chút khó hiểu đối với cách làm của chính đạo. Rõ ràng chỉ thiếu chưa bị nhổ cỏ tận gốc, lại vẫn muốn báo thù, nếu không phải chủ nhân không còn hứng thú, trên đời này còn có lục đại môn phái sao?

Nam Cung Quân gấp thức ăn, ăn chậm nhai kỹ dùng cơm, không đưa ra bất kỳ bình luận nào.

Nam Cung Trụy Nguyệt liếc mắt nhìn hắn một cái, phát hiện ngay cả lúc ăn cơm, thần thái cũng động tác ăn cơm của hắn cũng ưu nhã cao quý. Người này thật sự là người sao? Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Nam Cung Quân không mở miệng. Hứa hộ pháp cũng không động, cứ lẳng lặng quỳ gối.

Chờ đến khi Nam Cung Quân dùng cơm xong. Hắn hơi nghiêng đầu nói, “Chơi đùa với bọn họ.”

Hứa hộ pháp tuân lệnh, đang định đứng dậy rời đi. Hình như Nam Cung Quân đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng phân phó.

“Không cần đuổi tận giết tuyệt, nếu không sau này không có gì chơi.”

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy đầu óc ong lên. Nàng cho rằng người này không đuổi tận giết tuyệt, chỉ vì còn có một chút lòng tốt, xem ra nàng thật sự quá sai lầm rồi.

Người cha tính tình lạnh lùng con gái ganh đua háo thắng

Có thể bén ra lửa nào?

3. Chương 3: Say Mê Võ Thuật

Sau chuyện đó, Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không biết. Giang hồ dường như cách nàng rất gần, lại giống như cách nàng rất xa.

Trừ việc mỗi ngày tập luyện trao dồi thể chất mình, nàng bắt đầu luyện tập nội công, dựa theo tâm pháp Nam Cung Quân truyền thụ.

Với nàng mà nói, cái loại kinh mạch gì đó có chút mơ hồ, những luồng khí kia chạy trong kinh mạch, rồi tập trung dưới rốn, đợi đến khi người ra chiêu, lại có thể mở rộng tổn thương người tạo ra mấy lần.

Tóm lại, nàng luôn luôn theo đuổi sức mạnh tối cao, chỉ vì muốn trở thành kẻ mạnh, mà say mê võ thuật.

Tuy Nam Cung Quân rất thích ngủ, rất lười nhác, nhưng trong việc chỉ dạy Nam Cung Trụy Nguyệt tập võ, hắn cũng coi như rất có trách nhiệm.

Chỉ là không tính đến mỗi ngày đều thông dong đến chậm, sau đó tùy tiện chỉ bảo hai câu, lại quay về ở chăn ngủ.

Lúc Nam Cung Trụy Nguyệt sáu tuổi đã được Nam Cung Quân mang về.

Bây giờ Nam Cung Trụy Nguyệt đã gần 10 tuổi, mấy năm nay không lười biếng tập võ chút nào, khiến cho tu vi của nàng tiến triển cực nhanh.

Trong khoảng thời gian này, nàng giao đấu với Nam Cung Quân vô số lần, mỗi lần đều bại trong 10 chiêu.

Điều này lần cho nàng cảm thấy uể oải khác thường, mỗi chuyện nàng đều yêu cầu là người giỏi nhất, làm sao có thể chấp nhận yếu kém, không có năng lực tự bảo vệ.

Ngày hôm nay, Nam Cung Quan lại chỉ dạy nàng vài câu, đôi con ngươi khép nhẹ kia, từ đầu đến cuối đều không có mở ra.

Không cần nghĩ cũng biết, Nam Cung Trụy Nguyệt biết hẳn lập tức phải về ngủ bù. Nhưng, nàng sẽ không đơn giản để cho hẳn ngủ đủ như thế.

Vừa nghĩ xong, nàng lập tức không lưu tình chút nào đánh qua, chiêu chiêu trí mạng, tàn nhẫn vô cùng.

Nam Cung Quân nhắm mắt, cứ như vậy đứng im tại chỗ, thân hình không động, chỉ tùy ý lấy tay đón đỡ chiêu thức nàng tấn công tới. Hẳn biểu hiện thoải mái như thế, khiến cho trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt càng khó chịu hơn.

Nàng cắn răng một cái, trực tiếp dùng đấu pháp sắc bén nhất, liều mạng nhất ở kiếp trước. Cuối cùng Nam Cung Quân không thoải mái như vậy nữa, thân hình của hẳn hơi nhúc nhích một chút.

Chỉ là, trận đấu vẫn như trước 10 chiêu là xong.

“Ừm, có tiến bộ.”

Mỗi lần Nam Cung Trụy Nguyệt hơi tiến bộ, hẳn đều tán thưởng 1 câu. Tuy nhiên giọng điệu bình thản, giống như chỉ là trò chuyện 1 câu về thời tiết mà thôi.

Nhưng tâm tình của Nam Cung Trụy Nguyệt không có tốt lên chút nào, thậm chí nàng cảm thấy có chút si nhục.

Lần đầu tiên có thể chống đỡ qua 3 chiêu, 5 chiêu, hoặc 10 chiêu dưới tay hẳn, hẳn đều nói những lời này.

Chỉ là nàng khổ luyện 1 tháng, chỉ có thể làm cho thân hình hẳn nhúc nhích 1 xí, lại vẫn không sống sót qua 10 chiêu như trước.

“Con không vui?”

Hình như đã nhận ra tâm tình buồn khổ khác thường của Nam Cung Trụy Nguyệt, lần đầu tiên hẳn không có lập tức trở về ngủ bù, mà hỏi một câu như vậy.

Nam Cung Trụy Nguyệt nhìn biểu tình ung dung thư thả của Nam Cung Quân, khóe miệng nhin không được giật giật.

“Con nên vui sao? Con luôn sống sót không quá 10 chiêu dưới tay người.”

Lần đầu Nam Cung Quân mở mắt ra, một đôi con ngươi đen trong sáng lẳng lẳng nhìn Nam Cung Trụy Nguyệt.

“Vậy con muốn gì?”

“Con muốn mạnh giống như người!”

Khóe miệng Nam Cung Quân dường như hiện lên một nụ cười nhẹ.

“Người tập võ, có 2 điều kiện. Thứ nhất là tiên thiên (năng khiếu), cốt cách thích hợp để tập võ. Thứ hai là hậu thiên, thầy giỏi chỉ dạy.”

Nam Cung Quân thoáng dừng lại, nhìn Nam Cung Trụy Nguyệt hơi nhíu lông mày, nói tiếp.

“Mà con, cả hai đều đã chuẩn bị. Do ta tự mình dạy bảo con, một ngày nào đó, con sẽ là người kiệt xuất trong thiên hạ, tung hoành vô lâm.”

“Mất bao lâu? 10 năm hay 20 năm, chúng ta không sống lâu đến như vậy!”

Nam Cung Trụy Nguyệt có chút thần kinh, nàng cũng không biết mình bực bội cái gì, nàng chỉ biết bây giờ nàng bức thiết, cực kỳ khát vọng đuổi kịp người trước mắt này, hoặc là siêu việt như hẳn.

“Rất muốn đuổi kịp ta?”

Nam Cung Quân cười nhẹ, lại tràn ra gọn sóng vô hình. Tim Nam Cung Trụy Nguyệt dường như cũng theo gọn sóng vô hình đó, nhẹ nhàng chìm nổi.

“Ta truyền công lực cho con, con có thể mạnh như ta.”

Lúc hắn nói lời này, bộ dáng không sao cả kia. Khiến cho lòng Nam Cung Trụy Nguyệt khó chịu! Mẹ nó, công lực mình cực khổ luyện ra, sao có thể nói cho liền cho như vậy, hoàn toàn không quan tâm sao?

Trong lúc đó, nàng cảm thấy mình hình như càng tức giận rồi, thứ nàng muốn không phải là thương hại.

“Con muốn trở nên mạnh mẽ bằng chính sức mình!”

Nam Cung Trụy Nguyệt tức giận nói. Sau đó, lần đầu tiên, Nam Cung Trụy Nguyệt xoay người rời khỏi sân sau trước mặt Nam Cung Quân.

Bởi vì Nam Cung Trụy Nguyệt đi quá nhanh, cho nên không nghe được, sau khi nàng rời đi, Nam Cung Quân đứng yên tại chỗ, nhỏ giọng nghĩ hoặc lầm bầm lẩm nhẩm.

“Thời kỳ phản nghịch đến nhanh thế sao?”

Nếu nàng nghe nói như thế, có hận không thể nhảy dựng lên, trực tiếp bóp chết Nam Cung Quân hay không.

Không bao lâu sau, Nam Cung Quân liền đi ra ngoài.

Nam Cung Trụy Nguyệt một mình ngồi ở căn phòng lúc trước ăn cơm, nhìn vị trí trống rỗng đối diện, trong lòng tràn ra một cảm giác quái dị.

Đương nhiên, chính nàng tuyệt đối không thừa nhận. Nàng sẽ không lo lắng cho người đàn ông mạnh đến biến thái kia đâu, cho dù Lục Đại môn phái vây đánh, hắn cũng có thể một mình sống qua một ngày 1 đêm, cuối cùng còn có vẻ như chưa dùng hết toàn lực.

Người như vậy có thể có chuyện gì sao. Chỉ là.....

Nếu không phải là chuyện các hộ pháp gì đó của Tiêu Hồn Điện không cách nào giải quyết, sao hắn lại xuất cung đích thân giải quyết. Mấy năm nay, Nam Cung Quân gần như không có bước ra khỏi Tiêu Hồn Điện 1 bước.

Cho dù nàng không thừa nhận, nhưng vẫn không khỏi tự mình phát hiện, lòng của nàng lúc biết rõ hắn xuất cung trở đi, luôn luôn treo cao không có buông xuống.

Mà khoảng thời gian này, còn kéo dài liên tục. Lần này Nam Cung Quân xuất cung, thậm chí nửa tháng còn chưa thấy về.

Chính bản thân Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không có phát hiện, sự hăng say luyện công của nàng giảm đi, có ngày phân nửa thời gian, nàng đều ngăn người đứng gác ra đó.

Nếu không gặp phải chuyện gì cực kỳ khó giải quyết, sao hắn có thể đi nửa tháng còn chưa trở lại.

Bằng võ công của hắn, chẳng lẽ trên giang hồ còn có địch thủ sao? Nam Cung Trụy Nguyệt phát hiện mình càng ngày càng lo lắng.

Đợi 3 ngày nữa, nếu hắn vẫn chưa trở lại, nàng hạ quyết tâm tự mình xuống núi tìm hắn.

Do nàng vô cùng lo lắng, lẫn qua lẫn lại cuối cùng một đêm không ngủ.

Nàng nằm trên giường, miên man suy nghĩ đủ thứ. Nếu hắn thật sự xảy ra chuyện, mình phải làm sao đây, một thân võ công của mình, lại có thể giúp được gì cho hắn. Nàng càng thêm thấp thỏm bất an.

Đang lúc khó nghĩ, đột nhiên nàng cảm thấy trong phòng có thêm 1 người. Chung quanh rõ ràng yên tĩnh không tiếng động, không có phát ra bất kỳ tiếng vang cùng cử động lạ nào, chỉ là nàng thật sự nhận ra.

Không chút do dự, nàng xoay người sang nhìn, sau đó có chút ngăn người.

4. Chương 4: Cha Đứng Chết

Nam Cung Quân đã trở lại, hắt một thân áo trắng, lẳng lặng đứng trước giường Nam Cung Nguyệt.

Nếu là một người nhát gan, chỉ sợ đã bị dọa thất hồn lạc phách, im hơi lặng tiếng như vậy, tùy tiện xuất hiện một bóng trắng, không phải quỷ thì là cái gì.

Nam Cung Trụy Nguyệt không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào, vui mừng, khổ sở, nhớ nhung, ném giận,.....

Tóm lại, khi nàng lấy lại tinh thần, nàng đã nhảy xuống giường, ôm chặt lấy Nam Cung Quân.

Nam Cung Quân để cho nàng ôm chặt, cũng không phản kháng không nói không rằng.

Điều này làm cho Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy có chút kỳ quái, nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quân, phát hiện khuôn mặt tuần tú tuyệt thế vô song của hắn, tái đi rất nhiều so với bình thường. Lòng của nàng thoáng chốc cảm thấy nặng nề.

“Người bị thương?”

Nam Cung Quân vẫn lẳng lặng nhìn nàng, khóe môi cong nhẹ.

” Không quá nghiêm trọng.”

Nói xong, hắn giơ lòng bàn tay ra, lộ ra một loại trái cây lấp lánh ánh hồng.

“Ăn nó.”

“Đây là cái gì?”

Tuy rất ngạc nhiên, chỉ là dưới con mắt thúc dục của Nam Cung Quân, nàng vẫn nuốt quả nhỏ này vào ngay lập tức. Nàng cũng không lo lắng thứ Nam Cung Quân đưa cho nàng có vấn đề gì. Nếu Nam Cung Quân muốn giết nàng, chẳng phải đơn giản như bóp chết một con kiến, cần gì khó khăn như thế.

Nhìn Nam Cung Trụy Nguyệt ăn quả hồng kia xong, đường cong khóe môi Nam Cung Quân lại mở rộng chút.

Rồi ngay sau đó, cả người hắn như một ngọn núi lớn sụp đổ ầm ầm, thoáng cái giống như tê liệt ngã xuống người Nam Cung Trụy Nguyệt. Đề thân hình nhỏ nhỏ của Nam Cung Trụy Nguyệt xuống giường.

Giường rất mềm, cho nên Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không có cảm giác bị đè ép, chỉ là lòng nàng so với bất kỳ chỗ nào đều đau nhức, thậm chí đau nhức đến mức có chút run rẩy. Nàng nhẹ nhàng cẩn thận đỡ Nam Cung Quân lên giường, rồi mới chạy như bay đi tìm Tả hộ pháp.

Đã ba ngày Nam Cung Trụy Nguyệt không chớp mắt, nàng chỉ canh giữ trước giường mình, cầm khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho người kia. Sau đó thay thuốc xoa bóp cho hắn nàng cũng đều làm hết.

Đêm đó sắc trời quá tối, nàng căn bản không có thấy rõ. Đợi nàng gọi tả hữu hộ pháp cùng quý y đồng loạt tiến vào. Mới bị miệng vết thương của hắn dọa sợ.

Vạt áo trắng sau lưng hắn sớm đã ướt sũng máu, khi bọn họ cởi áo trắng dính đầy máu của hắn ra, mới phát hiện sau lưng hắn có 5 đường dấu móng tay sắc bén, đã sâu lại rộng còn mang theo vết bầm.

Tiếp theo từ trong miệng quý y nàng mới biết được, miệng vết thương kia là do Hỏa Kỳ Lân lưu lại. Trong giang hồ vẫn có tin đồn, ở chỗ sâu trong núi Kỳ Lân có động Kỳ Lân, trong động có một loại quả màu hồng do Kỳ Lân thủ hộ, ăn một quả có thể gia tăng mấy chục năm công lực. Là chí bảo mọi người trong giang hồ cầu còn không được, bởi vì người xông vào động, không có 1 người nào, không có 1 ai có thể sống sót hái ra.

Bởi vì mình vội vàng muốn trở nên mạnh mẽ, cho nên hắn liền đi hái sao? Điều này khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt rối rắm không thôi.

Khiến cho nàng khó chịu nhất, là lời nói của quý y. Quả hồng này sau khi rời khỏi động Kỳ Lân ba ngày sẽ mất tác dụng, cho nên thân chủ nhân bị thương nặng, vẫn không kịp điều trị vết thương, mà chạy vội một

đường không nghỉ, trong vòng ba ngày phải trở lại Tiêu Hồn Điện. Để lâu như vậy, khiến cho thương thể của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, cũng mất máu quá nhiều.

Mọi thứ đều lẫn lộn hết rồi, nàng muốn trở nên mạnh mẽ chỉ vì muốn ở bên cạnh hắn. Bởi vì hắn cho rằng, hắn nhất định sẽ không nuôi một người vô dụng ở bên cạnh. Chứ không phải muốn bắt hắn đi làm cái chuyện này, lại càng không nghĩ đến, người này lại có thể vì chính mình, đến cái động Kỳ Lân kia người người nghe đều biến sắc hách chí bảo trong võ lâm.

Nam Cung Trụy Nguyệt mặc dù tinh lực tràn đầy, nhưng sau ba ngày liên tục không ngủ, cũng nhện không được. Cuối cùng gục xuống bên giường hắn, bắt đầu ngủ gật.

Đến khi tỉnh lại, là bị vỗ về chơi đùa trên giường mặt mềm mại đánh thức. Nàng mở mắt, liền chống lại con người đen bóng của Nam Cung Quân. Trong con người mang theo ôn nhu gợn sóng, lẳng lặng nhìn nàng.

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy mũi chua chua. Nàng há to miệng, nhưng lại không biết nói gì, chỉ hô một tiếng.

” Nam Cung Quân.....”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hắn, ai cũng sẽ không tin, cha con sống chung một chỗ 4 năm, bọn họ cũng chưa từng gọi tên đối phương, càng đừng nghĩ đến chuyện Nam Cung Trụy Nguyệt sẽ gọi hắn là cha.

Trong mắt Nam Cung Quân hiện lên một chút gợn sóng.

“Ừ?”

“Không được có lần sau nữa.”

“Được”

“Nam Cung Quân, con chỉ muốn gọi tên của người.”

“Được.”

“Tại sao người lại đối tốt với con?”

“Con nói đi.”

“Nam Cung Quân, người đừng chết, con rất sợ.....”

“Sợ gì?”

Nam Cung Trụy Nguyệt đột nhiên cảm thấy không mở miệng được. Thế là, nàng cố ý nói.

“Nếu người chết, bọn họ nhất định bắt con đến băm thây vạn đoạn.”

” Ta sẽ không chết.”

“Nam Cung Quân, cho dù phải chết, người cũng phải chết sau con được không?”

“Được.”

Bởi vì nếu người chết trước con, con nhất định sẽ không chịu được mà điên mất.

“Nam Cung Quân, người nói phải giữ lấy lời.”

” Ta sẽ.”

.....

Cho dù có phủ nhận như thế nào, từ lúc nhìn thấy Nam Cung Quân ngã xuống trước mặt mình trở đi, Nam Cung Trụy Nguyệt liền hiểu được, nàng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, đã yêu sâu đậm người đàn ông này.

Nam Cung Trụy Nguyệt ghé vào bên giường Nam Cung Quân, nói liên miên căn nhắc mấy lời chính mình cũng không hiểu nổi, mà Nam Cung Quân lẳng lặng nằm ở đó, vui vẻ nghe.

5. Chương 5: Mọc Cánh Thành Tiên

Nam Cung Trụy Nguyệt cũng nói không được một quan hệ hiện giờ của nàng cùng Nam Cung Quân có tính là tốt hay không, từ sau khi Nam Cung Quân bị bệnh, bọn họ dường như trở nên thân thiết hơn nhiều, lại giống như chẳng có gì thay đổi.

Mỗi ngày Nam Cung Quân vẫn lười nhác dựa vào thân cây, tùy tiện chỉ dạy cho nàng hai câu. Thật sự hai người không nói chuyện với nhau nhiều lắm, cũng không thường xuyên xuất hiện cùng nhau. Bọn họ bình thản đến mức, làm cho Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy ngày đó ở trên giường bệnh, Nam Cung Quân dịu dàng khác thường hình như chỉ là một giấc mộng.

Nhưng chuyện này thật sự không phải là một giấc mộng. Tròn 3 tháng kể từ khi ăn quả hồng đó, Nam Cung Quân cũng không có rời đi sau khi chỉ dạy nàng vài câu, mà vẫn tựa vào thân cây chợp mắt.

Tuy Nam Cung Trụy Nguyệt không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là, nhìn Nam Cung Quân 1 thân áo trắng, hai tay khoanh trước ngực tựa vào thân cây, như ngủ như không. Con người đen bóng nhẹ nhàng khép lại, vài sợi tóc đen bay bay theo gió, bộ dáng bỗng bệnh như tiên, thật là một bộ dáng đẹp không sao tả nổi.

Cây lê hắt dựa vào, vừa mới nở ra vài nụ hoa, tuy nở không tính là tươi tốt. Nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài cánh hoa yếu ớt, theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, có vài cánh thậm chí còn nương theo mái tóc đen của hắn trượt xuống vai.

Nam Cung Trụy Nguyệt nhìn mà ngẩn người, hình như cảm nhận được ánh mắt nàng, hoặc là nhận ra nàng ngừng lại.

Nam Cung Quân hé con ngươi một chút, hơi khó hiểu nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Nam Cung Trụy Nguyệt dời ánh mắt đầu tiên, rồi mới giả bộ bình tĩnh.

“Luyện xong rồi?” Ngược lại Nam Cung Quân mở miệng trước.

Nam Cung Trụy Nguyệt không có lên tiếng, chỉ là gật gật đầu.

Sau đó Nam Cung Quân lười nhác đứng thẳng dậy, một bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Nhìn trong mắt Nam Cung Trụy Nguyệt, lại hết sức lười biếng quỵến rũ.

“Đi với ta.” Nam Cung Quân nói xong, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Nam Cung Trụy Nguyệt lẳng lặng đi theo sau hắn, không nói một lời.

Nhìn nơi Nam Cung Quân dẫn nàng đến, Nam Cung Trụy Nguyệt thật sự rất kinh ngạc, chỉ là trên mặt vẫn giả bộ bình tĩnh.

Nơi này là cấm địa thứ hai của Tiêu Hồn Điện, ngoại trừ hậu điện của Nam Cung Quân ra, chính là tiểu lâu này.

Đây là lần đầu tiên nàng vào đây, trong phòng toàn bộ đều là giá sách, xếp đầy các loại sách vở.

” Ngồi xuống.”

Nam Cung Trụy Nguyệt nghe thanh âm Nam Cung Quân gọi mới hoàn hồn, sau đó liền thấy Nam Cung Quân đã ngồi trên bàn trong phòng.

Nàng đi qua, sau đó có một tia kinh ngạc.

Ở giữa cái bàn nhỏ, lại là một hình vẽ bát quái, Nam Cung Quân ngồi trên mặt dương.

Thế là, nàng cũng học hắn, ngồi xếp bằng ở trên mặt âm.

” Vận công.”

Nam Cung Trụy Nguyệt theo phân phó của Nam Cung Quân, vận động nội công trong cơ thể, bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Nam Cung Quân ngồi đối diện nàng, cũng nhắm mắt lại, sau đó, duỗi hai cánh tay ra, đặt ở trên hai vai nàng.

Mặc dù Nam Cung Trụy Nguyệt không biết hẳn muốn làm gì, nhưng lại chưa bao giờ lo lắng Nam Cung Quân sẽ tổn thương nàng. Chỉ là, lúc này tâm trí nàng bắt đầu trở nên không yên.

Khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Nam Cung Quân, gần ngay trước mắt. Nam Cung Trụy Nguyệt ngáy ngẩn cả người, nhìn đôi môi mỏng gần trông gang tấc, hình dáng hồng nhật đã đẹp lại còn mê người.

Nàng lại vô ý thức muốn hôn lên, cho dù bây giờ đang vận công, cho dù sẽ mất hết công lực, cho dù tẩu hỏa nhập ma.

Chỉ sợ nàng đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi.

Hai tay đặt trên vai nàng, cách quần áo truyền đến nhiệt độ cơ thể hẳn, càng khiến cho suy nghĩ của nàng không tự chủ bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hình như nhận ra nội lực của nàng hỗn loạn, hàng lông mày đẹp mắt của Nam Cung Quân, nhẹ nhàng nhíu lại.

” Nhắm mắt, tĩnh tâm, điều hòa nhịp thở.”

Thanh âm của hắn nghe sao lạnh lùng hơn so với bình thường, nhưng thoáng chốc đã kéo thần trí Nam Cung Trụy Nguyệt trở về.

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt rất khinh bỉ mình, sau đó lập tức nghe lời nhắm mắt, sau đó chuyên tâm điều hòa nhịp thở.

Bên tai hình như nghe thấy, một tiếng ngâm nga rất nhỏ, gần như không thể nghe được.

Không đợi Nam Cung Trụy Nguyệt hiểu, vừa rồi rốt cuộc là thật hay ảo, thanh âm lạnh lùng của Nam Cung Quân lại vang lên.

Mở bát mạch*, tụ tinh thần*, dùng suy nghĩ đưa khí tỏa khắp toàn thân.

Một: theo mạch Đốc* hút khí lên cao nhất đến cung Nê Hoàn*, hai: theo mạch Nhâm thở sâu chạm đến đáy chậu (phần giữa 2 xương chậu).

Ba: theo mạch Đới hút khí tới hõm vai, bốn: theo mạch Dương Duy thở sâu đẩy khí đến giữa tay.

Năm: theo mạch Âm Duy hút khí đến trước ngực. Sáu: thở sâu đẩy tới Duy Can kinh*.

Bảy: theo mạch Xung hít khí đến Hàng cung (ko tìm đc cái này nằm ở đâu :(), tám: theo mạch Dương Kiều thở tuồng như tuổi.

Chín: theo mạch Âm Kiều hít khí lên cao! Sau đó, thở sâu mười lần như thế đến khắp mạch Kiều.

Hít thở nông hay sâu đều dựa vào tư tưởng, dựa vào cách này mà nước chảy thành sông.

Bát mạch thông suốt thân thể cường tráng, Âm Kiều mở thì trăm mạch thông suốt.

(AN: Mạch còn gọi là bát mạch là tám đường lớn chứa chân khí trong con người. Các mạch cắt ngang các đường kinh để tăng cường sự liên kết và lưu thông khí huyết. Tám mạch bao gồm:

1. Đốc mạch ở sau lưng, quản trị các kinh dương bắt đầu từ bộ phận sinh dục chạy dọc theo xương sống lên đỉnh đầu rồi vòng xuống đến nhân trung.
2. Nhâm mạch ở phía trước, chịu trách nhiệm các kinh âm đi từ môi xuống ngực bụng rồi tới bộ phận sinh dục.
3. Xung mạch còn gọi là huyết hải kiểm soát khí và huyết toàn cơ thể đưa đến 12 chính kinh, bắt đầu từ bộ phận sinh dục chia làm ba nhánh, một chạy lên đầu, một nhánh chạy theo xương sống, một nhánh xuống tới bàn chân.

4. Đới mạch chạy vòng quanh bụng như thắt lưng nối liền các kinh âm và kinh dương.
5. Âm kiều mạch bắt đầu từ gót chân chạy lên chân bụng ngực tới miệng.
6. Dương kiều mạch bắt đầu từ gót chân theo phía sau vòng qua trước mặt rồi ngừng lại sau gáy.
7. Âm duy mạch từ gót chân chạy lên qua bụng ngừng lại ở cổ.
8. Dương duy mạch từ gót chân lên theo chân qua người vòng qua đỉnh đầu ra trước mặt.)

Nam Cung Trụy Nguyệt nghe hắn đọc chậm chậm, sau đó, mới thuận theo luồng khí hắn đưa vào cơ thể, đồng thời vận chuyển, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên nàng cảm thấy trong thân thể tràn đầy một nội lực hùng hậu.

Khi Nam Cung Trụy Nguyệt mở to hai mắt, vừa vận chống lại ánh mắt của Nam Cung Quân, trong mắt hắn hình như mang theo một nụ cười nhẹ.

“8 mạch kỳ kinh đã mở, ly tâm bí quyết của con đã đến cấp 1.”

” Ly tâm bí quyết là gì?”

“Không phải con muốn đuổi theo ta sao?”

Trên mặt Nam Cung Quân lơ mơ ý cười, bộ dáng thản nhiên, luôn khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt có cảm giác không nắm bắt được hắn, giống như trong nháy mắt tiếp theo, người này sẽ bay lên thành tiên trước mặt nàng.

Thế là, nàng thốt ra. “Ly tâm bí quyết của người đã đạt đến cấp mấy?”

“Cấp 8”

“Tổng cộng có mấy cấp?”

“9 cấp.”

Bất an trong lòng nàng hình như càng lúc càng lớn.

“Cấp 9 là gì?”

” Mọc cánh thành tiên.”

Nam Cung Trụy Nguyệt giống như nghe được thanh âm tan nát cõi lòng của chính mình. Nếu là trước kia, nàng sẽ cảm thấy tu tiên gì đó, quả thật là chuyện cười, là chuyện người ta nở ra để lừa gạt người khác.

Chỉ là mình cũng có thể hoàn hồn sau khi chết, thì còn có gì là không thể chứ. Hơn nữa, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy người này, trong lòng nàng luôn ẩn ẩn một loại cảm giác, người trước mắt này không phải là người, càng giống thần tiên không dính bụi trần hơn.

Thì ra, quả nhiên là như vậy sao. Như vậy mình còn mong chờ cái gì?

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy tức giận, chỉ là loại tức giận này không có biện pháp phát tiết ra. Nàng chỉ có thể hung hãn trợn mắt liếc nhìn Nam Cung Quân, sau đó mới đứng dậy từ trên bàn, cũng không để ý đến biểu tình của Nam Cung Quân, một mình rời khỏi tiểu lâu.

Nam Cung Quân nhìn thân ảnh nàng rời đi, có chút nghi hoặc lại có chút không xác định nhẹ nhàng nói.

“Quả thật là kỳ phản nghịch sao?”

6. Chương 6: Dị Dàng Mờ Nhạt

Thì ra tất cả đều là một mình nàng vọng tưởng, thì ra cố gắng thế nào cũng không thể đuổi kịp hần, thì ra yêu một người không nên yêu thống khổ như thế sao. Nam Cung Trụy Nguyệt tóm lấy ngực, có chút khó thở.

Khó trách hần lại đặt tên nơi này là Thanh Phong quán, khó trách hần luôn thanh tâm quả dục, khó trách hần giết người vô số, vẫn phiêu diêu như tiên, khó trách hần nói mình sẽ không chết, khó trách hần có thể đi ra khỏi động Kỳ Lân, tất cả tất cả đều là vì, hần là một người sắp mọc cánh thành tiên.

Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy mình sắp điên rồi. Huyết thống, thể tục, luân thường gì đó nàng có thể không để vào mắt, chỉ là tại sao ông trời muốn đùa giỡn nàng, người nàng yêu lại là một người sắp thành tiên.

Đừng nói với nàng là tiếp tục cố gắng, nhưng lời nói đó đều là lời nói suông. Thành tiên có nghĩa là? Không có thất tình lục dục của người trần, không hề quyết luyện với thế gian, tất cả mọi thứ trong thế gian đã thành hư ảo trong mắt bọn họ.

Luôn cảm thấy vui giận của Nam Cung Quân quá nhạt, cảm xúc cũng rất hiếm khi dao động, nàng cứ cho rằng hần là người đàn ông tâm tư sâu sắc, lại rất lạnh lùng, chứ không ngờ đến, chỉ sợ hần sắp không có thất tình lục dục a.

Kế tiếp, mỗi ngày Nam Cung Trụy Nguyệt đều điên cuồng tập võ, thậm chí nàng không dám dừng lại. Chỉ cần dừng lại, nàng sẽ nghĩ đến hần, nghĩ đến chuyện thành tiên, sau đó đáy lòng đau nhức như có ngàn mũi kim châm.

Rõ ràng thời gian ở chung một chỗ không tính là lâu, rõ ràng hai người trừ luyện võ, căn bản không có tiếp xúc quá nhiều, rõ ràng ở chung khô khan như thế, tại sao lại có tình cảm sâu đậm như vậy, Nam Cung Trụy Nguyệt không rõ.

Cho dù Nam Cung Quân lười nhác lạnh lùng thế nào, cũng nhận ra Nam Cung Trụy Nguyệt có gì đó không đúng.

Cho dù có theo đuổi sức mạnh đến mức nào, cũng không nên liều mạng như vậy. Cốt lõi của lý tâm bí quyết chính là lý luận đạo gia, chú ý ‘nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên.’ (AN: ý chỉ là thuận theo tự nhiên, hòa hợp với trời và đất) Tập võ cũng thuận theo tự nhiên, không nên cố sức cưỡng cầu. Điều này hoàn toàn trùng hợp với lý tâm bí quyết trong cơ thể nàng.

Nam Cung Quân không thể nhịn được nữa, sáng sớm, cắt đứt quá trình tập võ như ma nhập của Nam Cung Trụy Nguyệt. Một tay ôm nàng vào lòng, sau đó dẫn đến tiểu lâu.

Nam Cung Trụy Nguyệt ngờ ngác bị hần ôm vào lòng, nghe thấy mùi thơm tươi mát tự nhiên trên người hần, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên cơ thể hần, cuối cùng đáy lòng cũng có một khắc yên bình.

Hần là người, hần không phải là thần tiên nhìn không thấy sờ không được kia. Nàng tự nói với chính mình.

Vẫn giống như lần trước, nàng ngồi xếp bằng trên mặt âm, mà hần ở mặt dương. Hai tay hần nhẹ nhàng vịn lên vai nàng.

Lúc này nàng không có nghĩ này nọ giống như lần trước, nàng chỉ nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ nhiệt độ cơ thể hần, sau đó, không ngừng tự nói với lòng mình, hần là người, không phải là tiên.

Nam Cung Quân chau mày, hần có thể nhận ra rõ ràng luồng khí trong cơ thể Nam Cung Trụy Nguyệt, đã hỗn loạn thành một đoàn, nếu chậm thêm một chút, kinh mạch đứt đoạn là nhẹ, chỉ sợ cách tẩu hỏa nhập ma cũng không xa.

Không giống như lần trước, Nam Cung Trụy Nguyệt cảm nhận được, có một luồng khí trong mát, từ bàn tay Nam Cung Quân truyền vào cơ thể nàng, khiến luồng khí vốn rối loạn một chỗ, chậm rãi xa cách rõ ràng, sau đó mới chỉ đường cho chúng tự do vận chuyển.

Thời gian giống như trôi qua thật lâu, chờ Nam Cung Trụy Nguyệt dừng việc điều khí, nàng nhìn Nam Cung Quân ngồi ở đối diện, thần sắc trên mặt có vẻ uể oải. Thì ra mình lại gây phiền phức cho hần sao.

Nam Cung Quân không biết nàng đang nghĩ gì, nhìn thấy thần sắc có chút ảm đạm của nàng, hần nhẹ nhàng nói ra.

“Ly tâm bí quyết của con đã đến bậc 2.”

Tim Nam Cung Trụy Nguyệt giống như lại bị chém thêm 2 đao.

Khó trách từ ban nãy, trong lòng mình trở nên có chút trống rỗng thông suốt, mà trước đó vài ngày, chuyện lo lắng mỗi ngày cũng không đau thấu tâm can nữa. Thì ra dưới tác dụng của loại võ công quỷ quái này, mình cũng bắt đầu trở nên không giống người sao!

Nam Cung Trụy Nguyệt không thể nhịn được nữa rống lên.

“Ta không muốn luyện thứ võ công quỷ quái này! Ta không muốn biến thành quái vật không có thất tình lục dục!”

Con người đen của Nam Cung Quân giống như ngây ra một lúc, sau đó hần nhẹ nhàng cười rộ lên, tiếng cười trong trong nhẹ nhẹ.

“Ly tâm bí quyết chỉ khiến con lạnh nhạt một chút, sẽ không biến thành quái vật không có thất tình lục dục.”

“Thật? Vậy người còn có thất tình lục dục?”

“Chẳng lẽ con cảm thấy ta giống như một quái vật?”

Đương nhiên giống. Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không dám nói.

“Nhưng không phải người đã đến bậc 8? Sắp hóa thành tiên.”

“Sư phụ ta chung quy cả đời cũng không thể hóa thành tiên, bậc 9 không đơn giản như vậy.”

Đám mây che phủ tâm tình của Nam Cung Trụy Nguyệt, dần dần bị đẩy khỏi trời cao nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ.

“Thì ra là như vậy, thật tốt!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời của Nam Cung Nguyệt, cuối cùng Nam Cung Quân cũng không nói ra, thật ra hần chỉ cần tu luyện 2, 3 năm, có thể lên đến bậc 9.

Chỉ là, lúc Nam Cung Trụy Nguyệt xoay người, chuẩn bị rời khỏi tiểu lâu. Nam Cung Quân nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của nàng.

“Nam Cung Quân, nếu có một ngày người trở thành tiên, cũng không thể không được quên con.”

Nam Cung Quân nhìn thân ảnh nho nhỏ đứng cạnh cửa, đột nhiên cảm thấy chung quanh nàng tràn ngập một bầu không khí ưu thương dày đặc không tan.

“Được.”

Nam Cung Trụy Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Nam Cung Trụy Nguyệt giống như thoáng cái trở lại bình thường, ưu thương yếu ớt ngày đó của nàng, giống như chỉ là một giấc mộng.

Mỗi ngày nàng vẫn tập võ, nhưng không tiếp tục điên cuồng nâng cao trình độ. Thật ra nhờ công lực của quả hồng Nam Cung Quân đưa cho, sau khi dẫn dắt thay đổi nàng hoàn toàn, cảnh giới của nàng cũng đã bắt phàm.

Bây giờ nàng đã bắt phân thắng bại với tả hữu bộ pháp, thật ra nàng vốn mạnh hơn, nhưng vì thiếu một chút kinh nghiệm thực chiến, mà không thể phát huy tối đa thực lực của mình.

Nam Cung Trụy Nguyệt vừa tỷ thí với Thương Khung của tả hộ pháp, lại ngang sức. Nhưng nàng cũng không sâu, mấy năm nay do tu luyện ly tâm bí quyết, hình như tâm tình nàng càng ngày càng ung dung bình thản, không hề táo bạo giống như trước.

Nàng vừa chấp tay cúi chào với Thương Khung chấm dứt bàn luận. Bụng dưới hình như có đau đốn kịch liệt truyền đến, hơn nữa lại kéo đến từng đợt từng đợt, lần thứ nhất đau hơn lần thứ hai, cuối cùng nàng nhin không được khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Thương Khung cũng bị bộ dáng của nàng dọa sợ, đỡ nàng ngồi lên ghế đá, sau đó nhanh như quỷ đi tìm quỹ y cùng Nam Cung Quân.

Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không nhớ rõ nàng nằm trên giường như thế nào, chỉ nhớ mang máng có một người, rất dịu dàng ôm thân thể nàng, lồng ngực kia rất ấm áp rất rắn chắc, trên người hắn có một cổ hương vị tươi mát tự nhiên.

Lúc nàng tỉnh lại, bên giường chỉ còn một mình Nam Cung Quân. Hắn nửa nằm trên ghế trúc bên giường, cúi đầu, tùy tiện lật xem quyển sách.

“Tỉnh?” Trong nháy mắt nàng tỉnh lại Nam Cung Quân liền phát hiện.

Nàng sững sờ nhìn Nam Cung Quân, không hiểu vì sao hắn lại ở chỗ này.

“Uống thuốc trước.”

Nam Cung Quân đưa đến một chén thuốc đen sì, mùi thuốc nồng nặc khiến nàng không nhin được nhú mảy.

” Ta bị bệnh?”

Nam Cung Quân hơi ngẩn người một cái.

” Không phải bệnh, là kinh nguyệt đó.”

Cái này đổi lại Nam Cung Trụy Nguyệt ngẩn người, nàng chú tâm tập võ nên quên mất, mình đã đến tuổi có kinh. Nghĩ đến hôm qua còn bôi lợi trong hồ, khó trách lại đau đến chết đi sống lại.

Biết rõ thân thể con gái cần chăm sóc thật tốt, cũng biết không điều trị tốt, lần sau sẽ đau nhức.

Nàng yên lặng nhận chén thuốc trong tay Nam Cung Quân, nhú mảy uống hết một hơi.

” Đây là cái gì?”

Cầm lấy viên đường trong tay Nam Cung Quân, nàng nhin không được hỏi. Nhìn thế nào, cũng không thấy Nam Cung Quân giống người thích ăn ngọt.

“Là đường thuốc quỹ y làm.”

“Vậy làm sao người có?”

Nam Cung Trụy Nguyệt có chút nghi ngờ nhìn hắn.

” Ta lấy.”

Này đổi lại Nam Cung Trụy Nguyệt ghen hòng, tuy nhiên nói chuyện với Nam Cung Quân nhiều khi đều như vậy. Hơi có cảm giác ông nói gà bà nói vịt, chẳng qua thái độ đúng tình hợp lý của hắn, luôn khiến đối phương cảm thấy, chính mình nói sai rồi, mà không phải là hắn không có trả lời.

“Con đang nói, người cầm đường này là để giải đắng cho con?”

Thuốc trong đường kia trộn rất nhiều vị thuốc tốt, táo đỏ, đậu khấu, hoa hồng, bạc hà, hạt vừng đều có, ăn vào cũng có một hương vị rất riêng.

Nam Cung Quân nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng không biết, Nam Cung Trụy Nguyệt bởi vì cử chỉ chăm sóc của hắn, mà trái tim cảm thấy ấm áp, tâm tình cũng vui sướng không ít.

“Có còn khó chịu không?”

Đột nhiên nghe thấy Nam Cung Quân quan tâm, khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt có chút phản ứng không kịp.

Dừng một lúc, đáp: “Còn đau một chút.”

Nam Cung Quân tự ý ngồi xuống bên cạnh giường nàng, vươn tay cầm cổ tay nàng, sau đó một dòng nước ấm từ từ chảy đến bụng nàng. Đó là một cảm giác thật ấm áp, dịu dàng khiến cho nàng có cảm giác mình được coi trọng, bị cướp mất trái tim.

Nhìn khuôn mặt tiêu sai tuần dật như trăng thanh gió mát của Nam Cung Quân, đáy lòng Nam Cung Trụy Nguyệt nhẹ nhàng thở dài.

Cho dù biết rõ lương lai người này sẽ thành tiên, sẽ rời xa mình, rốt cuộc sẽ nhìn không thấy sờ không đến. Nhưng, mỗi lần hần vô tình lộ ra một chút dịu dàng nho nhỏ, rồi lại khiến ình chạy theo như vẹt con.

Nàng tự nói với mình, Nam Cung Trụy Nguyệt, mày cũng nên sớm kết thúc, chấp nhận số phận của mày đi.

7. Chương 7: Biển Nàng Thành Ma

Nam Cung Trụy Nguyệt đã luyện đến tầng 4 của ly tâm bí quyết. Nàng cảm thấy hình như mình đã thay đổi, lại giống như vẫn là chính mình. Chỉ là nàng đã học xong, làm thế nào để chôn tình cảm của mình ở nơi sâu nhất.

Nàng học xong lẳng lặng, lẳng yên nhìn Nam Cung Quân, chôn giấu từng chút từng chút yêu thương của mình giành cho hần ở chỗ sâu trong lòng. Mỗi một giây ở bên cạnh hần, cũng làm cho Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy như giành giật với ông trời.

Kể từ khi Nam Cung Trụy Nguyệt đến Tiêu Hồn Điện đã gần 10 năm, ly tâm bí quyết nàng luyện rất nhanh, chẳng qua từ 2 năm trước, đã không còn bất kỳ tiến bộ nào.

Tầng 5 của ly tâm bí quyết là một mốc, chỉ cần vượt qua tầng 5, đạt đến tầng 7 thì đã là chuyện nước chảy thành sông. Chỉ là nội dung của tầng năm là, vong tình. Nam Cung Trụy Nguyệt nghĩ thâm, chỉ sợ cuối cùng cả đời nàng cũng không thể làm được.

Nhớ rõ năm đó Nam Cung Quân nói cho nàng biết, nói sẽ không biến thành quái vật không có thất tình lục dục. Chỉ là luyện xong một bước này, cuối cùng có thể còn lại gì? Chẳng qua bây giờ nàng không còn là cô bé táo bạo trước kia, sẽ không điên cuồng la hét om sòm trước mặt hần.

Có lẽ chính hần cũng không biết rõ. Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy, ly tâm bí quyết như một liều thuốc độc mãn tính nhẹ nhàng chậm rãi, xói tái thân thể tinh thần của người từng chút từng chút một, khiến người và nó hoàn toàn dung hợp khó có thể chia lìa, chỉ sợ chính người cũng không hiểu nổi mình rốt cuộc vẫn là chính mình trước kia hay không.

Cách thức của ly tâm bí quyết chính là trở về nguyên trạng, thuận theo tự nhiên. Cho nên Nam Cung Quân chưa bao giờ bắt buộc nàng muốn tu luyện đến trình độ nào.

Cho nên hần không biết, từ 2 năm trước Nam Cung Trụy Nguyệt đã không tiếp tục luyện ly tâm bí quyết.

Tiểu lâu ở hậu viện là cấm địa ở Tiêu Hồn Điện, nhưng Nam Cung Trụy Nguyệt có thể tự do ra vào.

Giá sách bên trong tòa nhà toàn bộ đều là võ công tâm pháp võ học của các môn phái. Tuy nhiên không biết tại sao trong này lại có nhiều bộ võ học bí truyền đầy đủ như thế.

Chẳng qua đây cũng là một cơ hội. Nam Cung Trụy Nguyệt bắt đầu đọc sách trong tòa nhà, bắt đầu tìm ra một con đường khác ình.

Điểm xuất phát của nàng rất đơn giản, nàng không muốn quên Nam Cung Quân, lại càng không muốn vong tình. Cho dù có một ngày, Nam Cung Quân thật sự biến thành tiên, cho dù hần không còn nhớ gì cả, chỉ cần còn có mình nhớ hần, vậy là đủ rồi.

Trong giang hồ cứ 3 năm sẽ tổ chức luận võ 1 lần, cao thủ các môn phái đều tập trung cùng một chỗ, tỷ thí tài nghệ với nhau, sau đó nhận được một danh xưng ‘Võ Thần’. Tuy chỉ là hư danh, nhưng vẫn có vô số người trở nên mê muội.

Cho dù người đời biết, thiên hạ hôm nay, Nam Cung Quân là võ lâm chí tôn. Nhưng vẫn có không ít người hy vọng có thể mượn những trận đấu như vậy để vang danh thiên hạ.

Trước đây mỗi lần luận võ đều do Thương Hải thuộc hữu hộ pháp ra mặt, chỉ là lần này ngoại lệ, Nam Cung Trụy Nguyệt quyết định tự mình tham gia.

Lần luận võ trước đây, bởi vì mình còn chưa trưởng thành, nên nàng quyết định không tham gia. Nhưng bây giờ, nàng cảm thấy mình cũng nên đi để trải đời.

Khi Nam Cung Quân nghe được quyết định của nàng, cũng không lấy làm kinh ngạc, giống như đã sớm dự liệu.

“Ta đi với con.” Lúc hắn nói lời này, giọng điệu thờ ơ.

Lại khiến cho tả hữu hộ pháp đều giật mình không nhỏ, bởi vì hắn chưa từng tham gia những cái gọi là hoạt động giang hồ này.

Trên đường đi xe ngựa mệt nhọc, cho dù xe ngựa Tiêu Hồn Điện lớn và xa hoa nhất, nhưng Nam Cung Trụy Nguyệt không quen ngồi xe ngựa vẫn cảm thấy đầu choáng mắt hoa, lục phủ ngũ tạng giống như đang đảo lộn.

Nam Cung Quân ngồi đối diện nàng, cầm trong tay một quyển sách chậm rãi lật xem. Nam Cung Trụy Nguyệt không thể không bội phục bộ dáng tự tại của hắn, ở trong cái xe rung lắc như vậy, hắn cũng có thể bộ dáng sung sướng vênh váo, thậm chí còn có thể xem sách đến mê.

Lại một xóc nảy không lớn không nhỏ, đầu Nam Cung Trụy Nguyệt càng choáng, nàng nhú mày tựa vào thành xe, cố gắng bình phục cảm giác buồn nôn.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra, sau đó bắt lấy nàng. nàng còn chưa kịp phản ứng, đã đổi sang hướng khác, từ bên phải toa xe bị chuyển sang bên trái, hơn nữa còn ngồi trong lòng ngực hắn.

Một tay Nam Cung Quân ôm lấy nàng, tay còn lại vẫn cầm sách. Con người trong vắt của Nam Cung Quân hơi liếc nàng, phát hiện dường như nàng không còn khó chịu. Thế là cúi đầu xuống tiếp tục xem sách.

Nam Cung Trụy Nguyệt ngồi trong lòng ngực hắn, lẳng lặng nhìn sườn mặt của hắn không nói. Trong xe rung chuyển như vậy, nhưng chỉ riêng trong lòng ngực của hắn, lại khiến cho người ta cảm thấy yên bình vững vàng.

Nam Cung Trụy Nguyệt đoán rằng, có lẽ hắn dùng nội lực lặng lẽ hóa giải rung xóc, hoặc là hắn lặng lẽ chống đỡ rồi, cho nên hắn mới có thể ngồi vững vàng như thế.

Nhìn hắn một tay không tiện lật sách, nàng không nói một lời cầm lấy cuốn sách trong tay hắn. Sau đó, chọn một tư thế thoải mái trong ngực hắn, cái đầu nhẹ nhàng tựa trên vai hắn, sau đó nàng mới nâng quyển sách lên, thuận tiện cho hắn đọc.

Tả hộ pháp Thương Khung ở bên ngoài đánh xe, lơ đãng quay đầu nhìn vào thấy, cũng không nhin được ngạc nhiên.

Chủ nhân vuốt ve tiểu thư ngồi ở góc, chú ý ngăn chặn xóc nảy thừa thải giúp nàng. Tiểu thư nhu thuận rúc vào lòng ngực hắn, sau đó cầm sách giúp hắn, hai người đều không nhiều lời, chỉ lẳng lặng ngồi cùng một chỗ nhìn quyển sách trên tay.

Một màn này khiến cho Thương Khung cảm thấy, bầu không khí giữa bọn họ bất luận kẻ nào cũng chen không vào được.

Thương Hải nhìn biểu tình sững sốt của Thương Khung, hiểu kỳ liếc nhìn, cũng không khỏi sững sốt. Cuối cùng hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi nở nụ cười, sau đó, ăn ý làm cho ngựa chạy chậm một chút.

Nam Cung Trụy Nguyệt không biết mình thiếp đi lúc nào, càng không biết mình xuống xe ngựa thế nào.

Nhìn ánh sáng mờ tối trong phòng, nàng đoán chắc đã tối rồi. Vậy, đã đến sơn trang tổ chức luận võ.

Còn chưa kịp nghĩ đến chuyện khác, đã có người nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Nam Cung Quân chậm rãi đi đến, sau đó vung tay lên, đốt sáng vài ngọn đèn nhỏ trong phòng.

Chẳng lẽ hắc vẫn luôn đứng ở bên ngoài? Nam Cung Trụy Nguyệt nhìn quân áo trên người hắc hơi ướt một chút, lặng lẽ suy đoán.

Chốc lát sau Thương Khung và Thương Hải cũng vào, bưng lên thức ăn nóng hổi, dọn cơm xong rồi lặng lẽ lui xuống.

Nam Cung Quân ngồi trước bàn, động tác ưu nhã múc hai chén cơm. Nhìn Nam Cung Trụy Nguyệt còn ngần người trên giường, không khỏi nhẹ giọng kêu nàng.

” Ăn cơm trước đi.”

Nam Cung Trụy Nguyệt lấy lại tinh thần, không chắc chắn nói: “Người ở đây chờ con?”

Nam Cung Quân hơi gật đầu, sau đó mới gấp lấy thức ăn Nam Cung Trụy Nguyệt thích bỏ vào chén nàng.

Nam Cung Trụy Nguyệt vội vàng bò xuống giường, ngồi vào trước bàn, bắt đầu dùng cơm với hắc.

Lúc ăn nhin không được ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quân nhiều lần, lại không biết nên nói gì. Phát hiện ra nàng khác thường, Nam Cung Quân nhẹ giọng hỏi.

“Làm sao vậy?”

Nam Cung Trụy Nguyệt hơi cắn môi. “Lần sau không cần phiền phức như vậy, người ăn trước không cần chờ con.”

“Không phiền.”

Nàng nghe được ngẩng đầu, chỉ thấy thần sắc thờ ơ trên mặt Nam Cung Quân, nhưng trong mắt có một tia ôn nhu nhẹ nhàng.

Tim Nam Cung Trụy Nguyệt nhẹ nhàng rung động, chỉ là loại ôn nhu nhẹ nhàng này, khiến cho tim nàng một lần lại một lần hoàn toàn rơi vào tay giặc. Nàng nghĩ thầm, một ngày nào đó Nam Cung Quân sẽ tu thành tiên, mà nàng Nam Cung Trụy Nguyệt nhất định sẽ thành ma.

8. Chương 8: Khiến Nàng Không Khổng Chế Được

Nam Cung Trụy Nguyệt không hề biết, giang hồ đang lặng lẽ truyền ra 1 lời đồn quỷ dị.

Đại hội luận võ chính thức khai mạc vào ngày hôm sau, Nam Cung Trụy Nguyệt có chút nhàm chán, căn phòng của Nam Cung Quân và nàng ở trong cùng một khuôn viên, ở giữa bị ngăn cách bởi 1 vườn hoa tinh xảo.

Không chỉ thế, mà ngay cả cách trang trí chỗ ở của bọn, cũng mang theo một loại lạnh nhạt tinh xảo. Những điểm rất nhỏ này đều cho thấy tiếng tăm của Nam Cung Quân trong võ lâm.

Lúc này Nam Cung Trụy Nguyệt đang nằm trong vườn hoa trên núi giả, nhìn từ phía dưới núi giả. Căn bản không có người phát giác được, cho nên nàng rất yên tâm nằm trên đó nghĩ ngơi.

Đã có vài người không thức thời, khe khẽ nói nhỏ ở phía sau núi giả, cho dù các nàng cực lực hạ giọng, nhưng tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, âm thanh nhỏ bé thế nào cũng có thể nghe được rất rõ ràng, Nam Cung Trụy Nguyệt đang có chút không kiên nhẫn, suy nghĩ có nên đổi một chỗ nghĩ ngơi khác.

Lại nghe được nội dung các nàng đang bàn luận, lại có liên quan đến nàng, nàng chỉ có thể lựa chọn hiếu kỳ nghe tiếp.

“Ta nghe nói tiểu tử Nam Cung hiện tại là giả, cháu gái trưởng môn Chu phái Huyền Thiên mới là thật.”

“Việc này đã truyền khắp nơi, buồn cười là mình chủ còn uống công nuôi con gái thay người khác.”

“Việc này là thật sao? Năm đó không phải lục đại môn phái dùng tiểu thư Nam Cung để áp chế minh chủ sao?”

“Lục đại môn phái cũng không phải là thăng ngọc, nói không chừng tùy tiện bắt cô bé thế chỗ.”

“Chỉ là, sao minh chủ lại tin?”

“Năm đó Thu Cơ sinh con ở nhà mẹ đẻ, minh chủ lại chưa từng gặp qua con mình.”

.....

Phía sau nói gì, Nam Cung Trụy Nguyệt không có nghe vào. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu mơ màng chìm xuống, nơi tim đập cũng có chút run rẩy đau đớn. Nhưng nàng không rõ mình nên tức giận với ai.

Giận người khác bịa đặt, hay giận mình không phải là con gái hắc, hay là giận hắc từng có quan hệ với phụ nữ khác, Nam Cung Trụy Nguyệt không tiếng động rời khỏi núi giả, ngẩn người ngồi ở trong phòng mình.

Là bịa đặt sao? Nếu là bịa đặt sao lại có vẻ như đã truyền khắp vô lâm, lại chỉ có nàng không biết. Nếu mình thật sự không phải là con gái của hắc, không phải rất tốt sao, vốn không nguyện có quan hệ cha con với hắc. Hắc từng có quan hệ với người phụ nữ khác, chuyện này không phải đã sớm biết sao, đã có con gái, chẳng lẽ hắc có thể tự mình sinh sao.

Chỉ là, Nam Cung Trụy Nguyệt nhú chặt lông mày, biết là một chuyện, nghe được người khác nói, lại là chuyện khác. Ít nhất cuối cùng nàng biết rõ, nàng để ý nhất vẫn là hắc từng có một đoạn quan hệ với người phụ nữ khác.

Trong lòng nàng dấm chua ừn ừn kéo đến bao phủ cả người nàng.

Chỉ cần vừa nghĩ đến, nụ cười của hắc, sắc sảo của hắc, dịu dàng của hắc, lồng ngực của hắc, ngực của hắc, tất cả đều đã ột người phụ nữ khác, nàng lại hận không được muốn giết người.

Một loại cảm xúc tên là không khống chế được, quần quai trong ngực nàng. Nàng nắm chặt góc bàn, thậm chí còn cào ra năm đường khắc hình con sâu. Ngay sau khi tức giận đạt đến đỉnh điểm, lý tâm bí quyết ẩn núp thật sâu đột nhiên bắt đầu chuyển động lại.

Cảm giác tươi mát lại chạy trong cơ thể, tâm linh của nàng lại trở nên trong sạch.

Dù sao Nam Cung Trụy Nguyệt cũng đã sống qua 2 đời người, sau khi nàng không chế được cơn giận, lập tức ra quyết định.

Lúc Nam Cung Trụy Nguyệt xuất hiện trong phòng hắc, Thương Khung có vẻ hơi khiếp sợ, nhưng hắc lập tức trấn định ngay.

” Tiểu thư, có việc sao?”

Nam Cung Trụy Nguyệt đến tìm hắc là có nguyên nhân, Thương Khung luôn đi bên cạnh Nam Cung Quân, là 1 trong vài người ít ỏi.

“Thương Khung, ta muốn hỏi cậu một việc.”

Gần đây hình như Thương Khung cũng nghe được tin đồn, đại khái đoán được Nam Cung Trụy Nguyệt muốn hỏi gì.

Lúc này gật gật tỏ vẻ đáp ứng.

“Thương Khung, liên quan đến thân thể của ta, ta hi vọng cậu nói hết tất cả những gì cậu biết cho ta.”

” Tiểu thư yên tâm.”

“Ta muốn biết rõ chuyện Thu Cơ.”

Con người Thương Khung hơi nheo lại, giống như đang nhớ lại chuyện năm đó.

Lúc Nam Cung Trụy Nguyệt trở lại phòng mình, ngồi ở bên giường hơi giật mình ngẩn người, nàng không rõ bây giờ mình có tâm trạng gì, giống như yên ổn lại giống như càng rối loạn.

Thương Khung nói vô cùng kỹ càng. Thu Cơ từng là đệ nhất mỹ nhân võ lâm, con gái bang chủ Chu phái Huyền Thiên. Lục đại môn phái vốn định ám sát Nam Cung Quân, biết rõ công lực hần thâm hậu, bách độc không nhập, lại muốn dùng đến một loại xuân dược cấm kỵ đến giết hần, nếu trong một giờ không cùng người giao hợp, hần sẽ chết.

Sau đó chính là chuyện xưa mỹ nữ cứu anh hùng. Nam Cung Quân lớn lên quá tuần tú, đến ngay cả Thu Cơ cũng tơ tưởng đến hần, Chu Tấn làm sao cũng không nghĩ đến, con gái mình lại không tiếc trong sạch giải độc cho người kia. Sau khi độc được giải, không giết được Nam Cung Quân, lại không thể giết Thu Cơ. Việc này không biết làm sao liền quên đi.

Dù sao là mình ám toán người ta trước, con gái mình lại thất thân, việc xấu trong nhà không tiện khoe ra ngoài, bọn họ cũng che giấu xuống. Lại không ngờ đến Thu Cơ có bầu, thậm chí kiên trì sinh ra. Nghe nói sau đó Thu Cơ chết vì khó sinh, mà đứa bé kia thành quân cờ Chu Tấn trả thù Nam Cung Quân.

Hần luôn luôn vụng trộm tập trung sức mạnh, sau đó liên hợp với lục đại môn phái, hẹn Nam Cung Quân đến núi Ứng Nhai dẫn con gái về, muốn đẩy Nam Cung Quân vào chỗ chết. Đây là mở màn cho trận chém giết 10 năm trước.

Nam Cung Trụy Nguyệt không có một chút cảm xúc, giống như đang nghe chuyện xưa của người khác. Cho dù nàng chính là lợi thể dùng để áp chế Nam Cung Quân. Chỉ là Thu Cơ đã chết rồi, ngoại trừ Chu Tấn ra, ai có thể phân biệt được ai là con gái ruột của Nam Cung Quân. Có khả năng rất lớn thân thể nàng là giả, dưới tình huống này, rất có thể tùy tiện dùng một cô bé thay thế.

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy rất phiền, nàng đoán không ra Nam Cung Quân nghĩ gì. Mặc dù Nam Cung Quân bị ép phát sinh quan hệ với Thu Cơ, chỉ là việc này... sau đó hần thật sự không có cảm giác gì với Thu Cơ sao?

Nếu hần không quan tâm đến việc đó, tại sao hần lại theo ước định đến núi Ứng Nhai, thậm chí còn theo yêu cầu của người khác, một mình đi đến, rõ ràng biết lục đại môn phái chuẩn bị hợp lực vây đánh hần.

Nam Cung Quân chưa bao giờ cưỡng cầu bất cứ ai. Tại sao hần lại cố chấp với một cô bé như thế, bởi vì là cốt nhục của hần sao? Cho nên, dịu dàng quan tâm của hần đối với mình, đều là vì nguyên nhân này. Vậy, nếu Nam Cung Quân phát hiện mình không phải là con gái ruột của hần, hần sẽ như thế nào?

Nghĩ đến tính tình vốn lạnh lùng của Nam Cung Quân, Nam Cung Trụy Nguyệt cơ hồ vô ý thức cảm thấy, nếu như nàng không phải là con gái của Nam Cung Quân, Nam Cung Quân tuyệt đối sẽ không liếc nàng một cái.

Trong lòng thoáng cái trở nên lạnh buốt, trước kia vẫn cảm thấy loại huyết thống ràng buộc cha con, là vương bản của bọn họ, khiến cho nàng không cách nào đường đường chính chính yêu say đắm hần. Chỉ là, bây giờ ở thời khắc này, nàng rất hy vọng mình là con gái ruột của hần.

Nghĩ đến dịu dàng của hần, nụ cười nhẹ của hần, ngực của hần sắp thuộc về một người phụ nữ khác. Sát ý lại xông ra từ trong lòng nàng. Nàng quyết định mình không thể ngồi chờ chết như vậy.

Trong lòng nàng có một thanh âm, luôn luôn lặp lại.

Giết cô gái kia, người chính là con gái duy nhất của hần.

9. Chương 9: Tranh Đấu Trên Võ Đài

Ngày hôm sau bắt đầu đại hội luận võ. Tiêu Hồn Điện đứng đầu võ lâm, Nam Cung Quân ngồi ở vị trí minh chủ trên đài, Nam Cung Trụy Nguyệt cùng 2 đại hộ pháp thì ngồi ở bên cạnh.

Sau khi các môn phái quen biết gặp mặt, đều khách sáo hàn huyên vài câu, cũng có vài chương môn lớn mật đến chào đón Nam Cung Quân. Nam Cung Quân thần sắc lạnh lùng, chỉ gật đầu không nói nhiều.

Nhiều người lại bình tĩnh đánh giá bên này. Nam Cung Trụy Nguyệt biết rõ bọn họ đang nhìn cái gì, Nam Cung Quân chưa bao giờ xuất hiện trong giang hồ, hơn nữa còn có những tin đồn được truyền rất kỳ diệu. Nếu dùng lời nàng để hình dung, chính là ‘không cần yêu anh ta, anh ta chỉ là truyền thuyết.’ Đương nhiên, cũng có một bộ phận vì tin đồn gần đây mà liếc đến. Bọn họ chẳng những lặng lẽ dò xét Nam Cung Quân, càng không kiêng nể gì dò xét Nam Cung Trụy Nguyệt, có lẽ bọn họ còn có chút e sợ với Nam Cung Quân, nhưng Nam Cung Trụy Nguyệt chỉ là cô gái nhỏ, ánh mắt hình như có vẻ trực tiếp rõ ràng hơn.

Hình như Nam Cung Quân đã dự đoán được tình trạng này, trước khi ra khỏi cửa, đỉnh đầu của hắn và Nam Cung Trụy Nguyệt mỗi người đội một mũ sa. Nam Cung Trụy Nguyệt không khỏi cảm thấy quyết định của Nam Cung Quân rất đúng đắn, ít nhất bây giờ, nàng không cần bị loại ánh mắt không kiêng nể gì cả đánh giá.

Nam Cung Trụy Nguyệt ngồi bên cạnh Nam Cung Quân, nàng phát hiện tâm tình của Nam Cung Quân hình như không tốt, khó coi. Không khí quanh người hắn hơi đông lạnh, không giống với ôn hòa cùng lười nhác lúc bình thường. Khó trách hắn không thích tham gia hoạt động giang hồ, cảm giác bị người ta dò xét như vậy thật sự rất khó chịu.

Đột nhiên có một người đi đến chính giữa võ đài, duỗi hai tay ra ý bảo yên lặng.

” Ta tuyên bố, luận võ bắt đầu.”

Người nọ chấp tay hướng mọi người ở bốn phía, sau đó mới đi xuống võ đài.

Phàm là tuyển thủ đã báo danh, đều bốc số ngẫu nhiên, kêu lên số nào thì người số đó lên đài tỷ thí. Áp dụng chế độ đào thải.

Lục đại môn phái mặc dù 10 năm trước nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, nhưng luôn luôn âm thầm nghỉ ngơi dưỡng sức, hình như đã khôi phục không tệ, số lượng dự thi lần này rất đông.

Nam Cung Trụy Nguyệt bốc trúng số 64, tạm thời không đến phiên nàng, nàng đành quan sát tỉ mỉ người tỷ thí trên đài, muốn tham khảo một chút kỹ xảo trước khi thi đấu.

Đến phiên Nam Cung Trụy Nguyệt, Nam Cung Quân nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

“Cẩn thận.”

Hắn không nói nhiều lắm, nhưng lại khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy rất an tâm.

Nam Cung Trụy Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên võ đài, nàng bình tĩnh đánh giá người đàn ông đối diện. Nghe nói là phái Huyền Thiên, đối phương đang quan sát nàng, hơn nữa trong mắt có sự khinh thường rõ ràng.

Trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt cười thầm, bởi vì nàng là nữ, tuổi lại không lớn nên xem thường nàng, đó sẽ là một thiệt thòi lớn.

Quả nhiên, tỷ thí trong thời gian chưa hết ba chén trà, cũng đã xong. Trong 10 chiêu Nam Cung Trụy Nguyệt đã giải quyết đối phương.

Nàng nhẹ chấp tay, không đếm xỉa đến sắc mặt khó tin của đối phương, nhẹ nhàng lách người trở lại chỗ ngồi của mình.

“Sao không giải quyết trong 3 chiêu?”

Nàng nghiêng đầu nhìn Nam Cung Quân, cách một cái khăn che mặt nàng không nhìn thấy mặt hắn.

“Không muốn quá tự đại.”

Lời này nếu là nàng trước kia, nhất định sẽ không nói. Kiếp trước, cho dù làm gì nàng cũng không chừa đường lui, vô cùng huênh hoang, cuối cùng lại ném quả đắng do mình gieo.

Có lẽ bởi vì càng trưởng thành, có lẽ bởi vì tác dụng của ly tâm bí quyết, nàng đã ổn trọng và khiên tốn không ít.

Chú ý đến Nam Cung Quân mãi miết nhìn nàng, không có xoay người. Nàng khó hiểu hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Con đã trưởng thành.”

Cái này đổi lại Nam Cung Trụy Nguyệt ngay ngắn cả người.

Lời này nghe thật khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, nhưng lại không có biện pháp phản bác lại. Kiếp trước rồi thêm kiếp này, nàng lớn tuổi hơn Nam Cung Quân a, chỉ là ở trước mặt Nam Cung Quân, chính nàng cũng không biết, luôn vô ý thức giống như một đứa trẻ.

” Nam Cung Quân.....”

“Hả?”

” Không có gì.”

Nam Cung Trụy Nguyệt rất muốn hỏi hần một câu, nếu như ta không phải là con ruột của người, người có thể đối tốt với ta như vậy sao. Chỉ là, nàng lại không nói ra khỏi miệng, nàng cảm thấy sợ hãi, nàng càng không dám đánh cược.

Không biết có phải Nam Cung Quân đã nhận ra tâm tình của Nam Cung Trụy Nguyệt, hoặc biết rõ nàng sợ hãi.

Đột nhiên Nam Cung Quân vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay Nam Cung Trụy Nguyệt.

” Đừng sợ.”

Nam Cung Trụy Nguyệt nhìn hai cánh tay giao nhau một chỗ, yên lặng cúi đầu xuống, tình cảm ấm áp trong lòng lại dần dần tràn ra.

Ngày luận võ đầu tiên, xem như vòng đấu loại.

Nam Cung Trụy Nguyệt dùng tư thái ngựa đen, trở hết tài năng giữa một đồng cao thủ.

Trận đấu bán kết ngày hôm sau, mặc dù kịch liệt hơn hôm trước rất nhiều, nhưng Nam Cung Trụy Nguyệt vẫn phi thường thoải mái hạ đối thủ trong 10 chiêu, lúc này đây tất cả mọi người không hề dám xem thường nàng.

Cho dù Nam Cung Trụy Nguyệt ngồi trên vị trí khách quý, vẫn có thể mơ hồ nghe được bàn luận nhỏ giọng phía dưới, ‘Tiểu thư Nam Cung gia’ ‘con gái minh chủ’ đủ loại thảo luận liên quan đến nàng, ở phía dưới tràn ra.

Nam Cung Trụy Nguyệt quay đầu nhìn Nam Cung Quân, hần vẫn miễn cưỡng ngồi trên ghế, giống như không nghe được bất cứ bình luận gì ở phía dưới.

Thật ra khi Nam Cung Trụy Nguyệt báo danh dự thi, nàng đã hạ quyết định, nàng nhất định phải đứng thứ nhất. Không phải vì cái gì, chỉ thầm nghĩ muốn chứng minh mình xứng đáng đứng bên cạnh Nam Cung Quân, chỉ là lời đồn tiểu thư thật giả đó, lại khiến cho nàng càng quyết tâm muốn giành được vị trí thứ nhất, bây giờ nàng càng cấp bách muốn chứng minh mình có tư cách làm con gái Nam Cung Quân hơn cô gái kia.

Đang lúc mọi người chờ mong lại hơi khấn trương, luận võ đã đến trận chung kết.

Nam Cung Trụy Nguyệt không hề lo lắng tham gia trận chung kết, đối thủ của nàng là đại sư huynh phái Huyền Thiên.

Nam Cung Trụy Nguyệt có chút ấn tượng với người đàn ông này, rất ít nói, càng ít biểu lộ, là dạng đàn ông đầu gỗ, nhưng là bang chủ đời kế tiếp của phái Huyền Thiên.

Hần đứng đối diện Nam Cung Trụy Nguyệt, không nói lời nào cũng không động, giống như đang quan sát nàng. Nhưng đệ tử phái Huyền Thiên bị nàng đánh bại ở trận thứ nhất, lại không cam lòng kêu gào ở dưới đài.

“Mời.” Đột nhiên đối phương chấp tay với nàng, ý bảo bắt đầu luận võ.

Có lẽ do nàng chủ quan, có lẽ đối thủ trước kia thật sự quá yếu, người đàn ông lặng lẽ này, lại dũng mãnh khác thường.

Sau khi Nam Cung Trụy Nguyệt giao thủ với hắn, cảm thấy không thoải mái rõ ràng, đối phương cũng có một thân nội lực thâm hậu, người này chỉ sợ còn mạnh hơn Thương Khung Thương Hải.

Sau khi giao đấu mấy chiêu, hai người cũng không thừa đường lui, dốc hết toàn lực tấn công đối phương, hai người không ai nhường ai, trong nhất thời khó phân thắng bại.

Thương Khung và Thương Hải có vẻ có chút khấn trương, đây là lần đầu tiên tiểu thư gặp đối thủ ngang tầm, nhưng kinh nghiệm trực chiến của tiểu thư rõ ràng không bằng đối phương, hai người này không tự giác đổ một mớ mồ hôi.

Tuy Nam Cung Quân vẫn lười nhác ngồi dựa vào ghế, nhưng con người đen trong vạt kia một cái chớp mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vô đài.

10. Chương 10: Con Chó Mất Chủ

Trận đấu thậm chí có chút giằng co, Nam Cung Trụy Nguyệt không có cách nào giải quyết nhanh chóng đối phương, nhưng nàng cũng sẽ không dễ dàng bị đối phương giải quyết. Đối phương cũng phát hiện điều này, thậm chí Nam Cung Trụy Nguyệt có thể phát hiện một tia tấn thưởng trong mắt đối phương, người đàn ông trầm lặng này hình như không còn đáng ghét như trong tưởng tượng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, động tác của đối phương bỗng nhiên nhanh hơn, chiêu thức trở nên sắc bén hơn. Nam Cung Trụy Nguyệt bị chặn lại bởi đối phương bỗng chốc thay đổi phong cách, đối phương rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Nam Cung Trụy Nguyệt bay ra sau, tránh một chiêu của đối phương vung đến. Lại không nghĩ đến, mũi sa của nàng bị sức gió quét đến, theo gió bay xuống vô đài, người đàn ông vốn chuẩn bị đánh thêm một chiêu, đột nhiên chống lại đôi mắt trong veo của nàng.

Đối phương không tự chủ được ngẩn người, động tác trên tay hình như cũng dừng lại trong chốc lát, Nam Cung Trụy Nguyệt không chút lưu tình, hóa giải lực đạo trên tay đối phương, lại đá một cái, trực tiếp đá người xuống vô đài.

Mãi đến khi nàng đấu xong, mới bất giác phát hiện, người ở dưới vô đài thoảng cái trở nên yên tĩnh lạ thường. Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt sững sờ nhìn nàng.

Sau đó trong nháy mắt tiếp theo, mũi của nàng được nhấc lên, một lần nữa đội lên đỉnh đầu nàng.

Quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, Nam Cung Quân đã đi lên vô đài. Chỉ là, Nam cung Trụy Nguyệt nhìn ra được, hình như tâm tình của hắn không tốt lắm. Tại sao? Mình đã đứng đầu a.

Người đàn ông bị Nam Cung Trụy Nguyệt đá rơi khỏi vô đài, đã đi đến, ôm quyền hướng Nam Cung Trụy Nguyệt. “Tại hạ Tần Mộ, đa tạ chỉ giáo.” Nam Cung Trụy Nguyệt cũng ôm quyền đáp lễ.

Lúc này hình như mọi người mới lấy lại tinh thần, ở phía dưới nhỏ giọng bàn luận. Nam Cung Trụy Nguyệt cũng không thèm để ý người khác nói gì, nàng chỉ đợi người khác tuyên bố luận võ chấm dứt, như vậy chứng minh nàng mới là con gái của Nam Cung Quân.

” Chờ một chút. Ta có lời muốn nói.”

Một ông già đi ra từ đám người túm tụm, chung quanh hắn tất cả đều là đệ tử phái Huyền Thiên. Nam Cung Trụy Nguyệt theo bản năng liền đoán được, người này chính là Chu Tấn bang chủ phái Huyền Thiên.

Quả nhiên, các môn phái dưới vô đài cũng kiêng dè hắn ba phần, hắn đi lên vô đài đứng đối diện với Nam Cung Quân và Nam Cung Trụy Nguyệt. Thương Khung và Thương Hải cảm thấy không đúng, cũng đi lên vô đài, đứng phía sau Nam Cung Quân.

“Mình chủ, lão hủ muốn nhân cơ hội hôm nay, gỡ bỏ một hiểu lầm.”

Hắn làm bộ dáng hành lễ với Nam Cung Quân, sau đó bắt đầu nói tiếp mục đích của bản thân.

Từ khi Nam Cung Trụy Nguyệt đoán được thân phận hắn, liền biết hắn xuất hiện muốn nói gì. Chẳng qua, trước mặt bao nhiêu người, nàng đến gần gần cũng không làm được, máu của nàng từ đầu đến chân, trở nên nguội lạnh một chút.

Hình như trái tim cũng không đập, chỉ là một mảnh trống rỗng lạnh như băng, hai tay cũng lạnh như băng đã có một chút tê liệt.

“Lúc còn trẻ, lão hủ đã làm không ít chuyện sai, nhưng vẫn không có cách nào đền bù. Nhưng bây giờ, trước mắt có một chuyện kịp thời đền bù, cho nên lão hủ nguyện đứng trước mặt các anh hùng trong thiên hạ, cởi bỏ hiểu lầm này, cũng trấn an áy náy trong lòng lão hủ.”

Dương như Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy linh hồn mình nhảy lên, nàng trầm tĩnh nhìn tất cả diễn ra trước mắt, giống như đang nhìn một trò đùa, mà nàng chính là người bàng quang nhất trong trò đùa này.

” Tư Thu, đi lên.”

Đột nhiên một cô gái tuổi không khác mấy so với Nam Cung Trụy Nguyệt, đứng dậy từ trong đám người. Một thân áo váy vàng nhạt, có vẻ xinh đẹp đáng yêu, lại hoạt bát vô cùng. Nàng có một đôi con ngươi trong suốt, mang theo một tia e sợ, càng khiến người ta trìu mến không thôi.

Nàng đột nhiên xuất hiện, khiến cho người ở dưới võ đài lại trở nên xôn xao, không ít người kinh ngạc nhìn cô gái kia kêu lên Thu Cơ. Là lớn lên giống Thu Cơ sao, bỗng nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt hiểu rõ điều gì đó.

Cô gái kia sợ hãi đứng bên cạnh Chu Tấn, khoe miệng Chu Tấn nhẹ nhàng toét ra một tia cười lạnh.

“Minh chủ, năm đó đưa con Thu Cơ lưu lại, chính là Tư Thu bên cạnh ta.”

Nam Cung Trụy Nguyệt hững hờ xoay người sang nhìn Nam Cung Quân, Nam Cung Quân không nhúc nhích, ngăn cách bởi mũ sa, Nam Cung Trụy Nguyệt không thấy rõ mặt của hắn, nét mặt của hắn, càng không đoán được tâm tư của hắn.

“Nàng mới thật sự là tiểu thư Nam Cung, mà cô nương này...” Hắn chỉ chỉ Nam Cung Trụy Nguyệt, “Chẳng qua chỉ là cô gái năm đó tùy tiện tìm đến thay thế, việc này đặt ở trong lòng lão hủ đã lâu rồi, vì chuyện năm đó, ta luôn luôn hối hận. Bây giờ ta chỉ muốn cởi bỏ hiểu lầm, Tư Thu đã mất mẹ, ta chỉ hy vọng nó có thể nhận thức cha của nó.” Chu Tấn không hổ là một con cáo già, cuộc nói chuyện nói thành khẩn không thôi, đã có không ít người ở dưới võ đài bắt đầu ủng hộ hắn.

Người này diễn xuất rất tốt, Nam Cung Trụy Nguyệt cong môi, lạnh lùng cười. Nàng còn chờ Nam Cung Quân chủ động đuổi nàng đi sao? Từ lúc vừa bắt đầu Nam Cung Quân đã không có ý định ngăn cản, không phải là muốn nhận lại con gái ruột của mình sao.

Nàng sẽ không khờ dại tin rằng Nam Cung Quân không nghe được tin đồn kia, tình báo Tiêu Hồn Điện linh hoạt nhất.

Thật ra Nam Cung Quân cảm thấy khó xử a, không biết nói sao để rời đi, thế là thuận theo vở kịch này, để cho nàng tự mình lựa chọn.

Sao ta có thể cam lòng để cho người khó xử chứ, trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Nàng không lưu luyến chút nào xoay người rời đi, nhẹ nhàng bay lên không trong, giống như ma quỷ rời đi.(AN: ở đây í nói thoát ần thoát hiện á)

Có lẽ võ công của nàng vĩnh viễn không bằng Nam Cung Quân, nhưng khinh công thì sao, nàng sẽ không kém hơn Nam Cung Quân, chỉ trong nháy mắt, nàng đã cách rất xa sơn trang luận võ.

Nàng chẳng có mục đích, hốt hoảng phi nước đại lúc lâu, sau đó sức cùng lực kiệt dựa vào một thân cây, há miệng thở dốc.

Đã phân không rõ, vừa rồi là ảo giác, hay là thật. Sau khi nàng rời đi, lại nghe được thanh âm Nam Cung Quân, hẳn kêu nàng ‘Nguyệt Nhi’. Nhưng hẳn chưa bao giờ gọi tên nàng, xem ra thần trí của mình đã có chút mơ hồ rồi.

Từ khi Nam Cung Trụy Nguyệt đến thế giới này, lần đầu tiên thấy bất lực như thế, nàng chưa bao giờ thật sự tiếp xúc thế giới này, mang theo chút mờ mịt, còn mang theo chút không biết làm sao, nàng xuất hiện trong một thành nhỏ.

Bánh bao 1 đồng 1 cái, vằn thắn ba đồng một chén, mứt quả 2 đồng một xâu, nhưng món ăn nhìn như cực kỳ bình thường, nàng lại cảm thấy rất mới mẻ. Quan trọng nhất là, trên người nàng không có tiền.

Đời trước trôi nổi trong xã hội đen, nàng biết rõ quá trình buôn lậu súng ống đạn dược, nhưng lúc này lại không dùng được. Đời này ở Tiêu hồn Điện, nàng học một thân võ nghệ, nhưng lúc này cũng không dùng được.

Rời khỏi Nam cung Quân, thậm chí ngay cả nuôi sống mình nàng cũng không làm được. Năm miếng ngọc bội trong tay, nàng cảm thấy vô cùng ử rử.

Ngọc bội này đổi được 50 lượng, nếu chỉ ăn bánh bao, hình như có thể chống đỡ rất lâu, chỉ là Nam cung Trụy Nguyệt cảm thấy mình không thể sống như vậy.

Tìm một khách điểm nhỏ, Nam Cung Trụy Nguyệt mới dám lấy mũ sa xuống. Vừa rồi thuận tay lấy mũ sa xuống, nam nữ già trẻ chung quanh trợn tròn mắt nhìn chăm chăm nàng, khiến cho nàng đặc biệt cảm thấy không được tự nhiên.

Tiểu nhị rất nhanh bưng đồ ăn lên, không cẩn thận thấy được mặt nàng, cũng giống như những người vừa rồi sưng sốt ngây ngốc.

Mình lớn lên lại dọa người như thế sao? Nam Cung Trụy Nguyệt trầm nghĩ, nhưng bình thường Thương Khung cùng Thương Hải cũng không có bị dọa ngốc như vậy a.

” Ta rất xấu sao?”

Thật sự chịu không được tiểu nhị tiếp tục sưng sờ, nàng chủ động hỏi.

“Cô nương nói đùa, tôi còn là lần đầu tiên nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy, cứ như tiên nữ hạ phàm.”

“Ta lại cảm thấy cậu giống như bị hù dọa.”

“Cô nương, nếu ta nói dối ta chết không toàn thây! Tiểu nhân ăn nói vụng về cũng nói không rõ, nhưng khi nhìn thấy cô nương, đã cảm thấy không giống cô nương tầm thường, giống như cảm thấy tiên nữ từ trên trời giáng trần.”

Tiểu nhị liên miên cắn nhai một đồng, đồ ăn sắp nguội mới lui đi.

Nam Cung Trụy Nguyệt nghe hẳn nói khoát nửa ngày, cuối cùng thật sự nhịn không được tìm gương đồng, chẳng qua một đồng mơ mơ hồ hồ, căn bản không nhìn thấy rõ. Nói ra lại thấy buồn cười, nàng sống nhiều năm như vậy, đến 1 lần cũng chưa từng nhìn kỹ hình dạng của chính mình.

Cuối cùng mượn một thau nước mới nhìn rõ, nàng ta thật sự cực kỳ xinh đẹp, chỉ là thật sự là nàng sao. Trên mặt nước chiếu đến một cô gái, khuôn mặt lạnh nhạt như bức tranh thủy mặc, toàn thân quanh quẩn một loại khí chất thoát tục bồng bênh gợn sóng.

Là vì ở bên cạnh Nam Cung Quân quá lâu, hay bởi vì lý tâm bí quyết. Không xong! Sao lại nhớ đến người kia.

Miên man suy nghĩ suốt cả đêm, sắp đến hừng đông Nam Cung Trụy Nguyệt mới tỉnh lại.

Sau khi nửa tỉnh nửa mê, bị đánh thức bởi thanh âm ngăn chặn âm ỉ ở bên ngoài. Nàng có chút bất đắc dĩ đứng dậy, nhẹ nhàng hé mở cửa sổ hiệu quả cách âm rất tệ một chút, nhìn ra phía ngoài.

Ngoài đường có một đám người, đang đi về phía khách điểm này, Nam Cung Trụy Nguyệt chỉ nhận ra một người trong đó, hình như là ông chủ tiệm cầm đồ hôm qua.

Mãi đến khi bọn họ đến trước khách điểm, nàng mới nghe rõ lời bọn họ, đương nhiên là đang tìm nàng.

“Cô nương bán ngọc bội này ở đây?”

“Tiểu nhân không dám giấu diếm a, hôm qua lúc nàng bán miếng ngọc bội, tôi thấy tướng mạo nàng xinh đẹp khác thường, nhìn không được liếc nhìn nhiều lần.”

“Người đâu, truyền tin cho chủ nhân.”

Tiếp theo nàng cũng không có chú ý, trong đầu chỉ có hai chữ chủ nhân. Thoáng cái, lòng nàng có chút chua xót bị thương. Nàng cũng không có bất kỳ hành lý gì, nhìn đám người đi vào khách điểm. Nàng đẩy cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Nam Cung Quân tìm nàng? Đã nhận được con gái ruột của mình, còn tìm hàng giả là nàng làm gì?

Lòng nàng đột nhiên trở nên lạnh buốt, Nam Cung Quân tìm nàng là muốn đuổi tận giết tuyệt, không chừa hậu hoạn sao. Do nàng là người ngoài học xong lý tâm bí quyết, thiết nghĩ hậu quả chắc chắn không chịu nổi.

Không có mục đích lang thang trong núi, lại không nghĩ đến ngày tháng bầy, mặt trẻ em. Trong phúc chốc liền sấm sét vang dội, cả người nàng không có gì, lại một mình ở nơi đồng không mông quạnh.

Cơn mưa này đến vừa nhanh vừa vội, cứ như vậy nàng bị ngâm ướt triệt để. Cuối cùng nàng hiểu được tại sao có câu nói, nhà giội cứ gặp suốt đêm mưa. Giống như nàng bây giờ, không có nhà để về, còn phải chịu dãi nắng dầm mưa, có thể đến ông trời cũng đang cười nàng.

Nam Cung Trụy Nguyệt kiên cường trước sau như 1, cuối cùng có vẻ sụp đổ. Ngồi xõm trong mưa to, nhưng do nước mắt mình làm cản chảy xuống, nàng yên lặng co lại thành một đoàn, mưa to dồn dập không chút lưu tình đánh vào thân hình mảnh khảnh của nàng.

Lúc này, chính nàng muốn không thừa nhận cũng không được, nàng thật sự trở thành một con chó mất chủ.

11. Chương 11: Nửa Tỉnh Nửa Mê

Không biết mưa rơi bao lâu, Nam Cung Trụy Nguyệt giống như núp trong mưa, khóc hết nước mắt, mãi đến khi cuối cùng khóc không được, mãi đến khi ý thức bắt đầu mơ hồ, mãi đến khi nàng trực tiếp ngã xuống trong mưa.

Tại một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, ý nghĩ trong đầu nàng là, có lẽ chết như vậy cũng là một sự giải thoát.

Đầu óc đã hỗn loạn thành một đồng tương hồ, cơn mất đầu nhức không mở ra được, khó chịu nhất là, toàn thân cảm thấy lúc nóng lúc lạnh. Nhưng một khắc sau, lại có một lồng ngực ấm áp dày rộng ôm lấy nàng.

Nàng mở mắt không ra, chỉ có thể vô thức nắm lấy góc áo người kia, lần đầu tiên bắt lực như thế.

” Nam Cung Quân.....”

Người kia hình như ôm nàng chặt hơn.

“Ta đây.”

Nam Cung Trụy Nguyệt nghe thấy hương vị sạch sẽ vui sướng từ người kia, nghe thấy thanh âm hơi lạnh lòng quen thuộc.

Nàng đã đến mức hoàn toàn không phân rõ đâu là thật, đâu là giả. Có lẽ chỉ có trong mộng, Nam Cung Quân mới có thể gần nàng như thế này.

Đến lúc này, còn cần kiểm chế làm cái gì, để giấc mơ này lại dài một chút nữa đi.

Nghĩ đến đây, nàng vươn tay ôm lấy đôi phương, luân thì thảo hô,

” Nam Cung Quân, Nam Cung Quân, Nam Cung Quân.....”

“Ta đây, ta luôn luôn ở đây.”

“Nam Cung Quân, chàng có biết ta thích chàng không.”

“Ừ, ta biết.”

Giấc mộng này thật sự quá tuyệt, nàng dường như nhớ lại một năm kia, Nam Cung Quân nằm trên giường, ôn nhu trò chuyện với nàng.

Một chút cảm tình luôn luôn bị đè nén, nhưng từ sau lần đầu tiên nó bộc phát, sợ rằng cũng đã không áp chế nổi.

Nam Cung Trụy Nguyệt dùng sức mở ra đôi mắt bị sương mù che lấp, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng lại thấy Nam Cung Quân dùng ánh mắt rất dịu dàng nhìn nàng, giống như muốn nàng chìm ngập trong dịu dàng.

Giấc mơ này thật sự quá tuyệt. Nam Cung Trụy Nguyệt nhin không được ngẩng đầu lên, lại gần người nàng vẫn tha thiết ước mơ trong quá khứ.

Bờ môi hơi mỏng hơi lạnh, tuyệt vời như trong tưởng tượng. Nàng nhin không được muốn càng nhiều, càng nhiều.

Ở trong mộng, không phải nàng có thể yêu cầu rất nhiều sao, Nam Cung Quân nhất định sẽ không cự tuyệt nàng.

Tứ chi vốn xụi lơ của nàng, không biết nhận được khí lực từ đâu, lại áp đảo Nam Cung Quân luôn luôn dịu dàng vuốt ve nàng.

Nàng bá đạo đè lên người hắn, khiến inh có thể dán chặt vào hắn hơn, hôn càng sâu. Mông lung, nàng nhìn thấy trong đôi con ngươi đen trong trẻo kia, tràn đầy sự sủng nịnh dịu dàng cùng vui vẻ.

Nam Cung Quân ôn nhu như vậy, nàng thật sự không có biện pháp kháng cự. Khiến cho nàng muốn điên cuồng trong lúc này, chỉ cần 1 lần là tốt rồi.

Nàng hình như có chút dữ dội hôn cầm dưới Nam Cung Quân, hai tay không khống chế được lực lợi mở đai lưng Nam Cung Quân. Nam Cung Quân nhìn động tác có chút vụng về của nàng, nụ cười nhẹ ở khóe môi càng lúc càng sâu.

Thân thể của Nam Cung Quân, nàng nhìn qua không ít lần, nhưng mỗi lần nhìn đều nhin không được thất thần. Lúc này cũng không có ngoại lệ, thân thể của Nam Cung Quân hoàn mỹ như điêu khắc, mỗi một đường cong đều không tiếng động trên cột Nam Cung Trụy Nguyệt.

Nàng giống như tôn thờ, từng chút từng chút nhẹ nhàng hôn lên, đầu lưỡi chậm rãi liếm qua làn da nhẵn nhụi của hắn. Nam Cung Quân bị thủ pháp tuyệt hảo của nàng, khiến cho không nhin được rên lên một tiếng.

Phát hiện Nam Cung Quân không bài xích, nàng nhận được cổ vũ. Kiếp trước nàng cũng là một người lỗi đời, lấy lòng một người đàn ông đối với nàng mà nói cũng không khó. Nàng thuận theo khe ngực hoàn mỹ của Nam Cung Quân liếm xuống, quanh quẩn trước đầu vú của hắn, thậm chí còn xấu bụng dùng răng nhẹ nhàng cắn xé.

Nam Cung Quân không kiềm được thở hổn hển. Rất hài lòng với phản ứng của hắn, nàng một đường hôn đến bụng, nàng duỗi đầu lưỡi của mình, ở trên vùng bụng rắn chắc của hắn, liếm dọc theo đường cong của những khối cơ nhỏ kia.

Nàng càng liếm càng xuống dưới, liên tục đi đến chỗ thô cứng đã sớm đứng thẳng, gần cách một cái quần hơi mỏng, nàng hôn thẳng lên, nước bọt trong miệng nàng thấm ướt quần hắn, nàng vẫn liếm dọc theo hình dạng thô cứng của hắn, trên quần bị thấm ướt một chút, lại miêu tả rõ ràng hình dạng của nó.

Nam Cung Quân khàn giọng kêu lên, cái này nghe vào tai nàng, biến thành một loại thúc giục cùng khẳng định. Nam Cung Trụy Nguyệt giống như ma xui quỷ khiến, chậm rãi cởi xuống cái quần trên người Nam Cung Quân, vừa kéo xuống một chút, gáy thịt của hắn giống như nhịn không được bắn ra, giống như đã nhịn thật lâu.

Nàng mở cái miệng nhỏ chậm rãi đến gần hắn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đây là Nam Cung Quân. Tại sao ngay cả nơi đó trên người Nam Cung Quân, cũng giương cao hoàn mỹ như vậy, chẳng những dài hơn nhiều so với đàn ông bình thường, lại to lớn rắn chắc. Ông trời quả nhiên quá sủng ái hắn!

Sau đó ngậm của hắn vào trong miệng, đầu lưỡi liếm lỗ nhỏ trên đỉnh của hắn, Nam Cung Quân chớp mắt nhìn nàng, giống như đang thúc giục nàng nhanh lên một chút, Nam Cung Trụy Nguyệt ngậm vào thật sâu, sau đó bắt đầu nhả ra mút vào, đầu lưỡi qua lại vòng quanh ở lối vào của hắn.

Nam Cung Quân nhịn không được nhắm mắt lại hưởng thụ, hắn lại không biết nha đầu kia còn có nhiều thủ đoạn tán tỉnh như vậy, có phải trước kia hắn đều quá coi thường nàng, còn luôn sợ hù dọa đến nàng, bây giờ xem ra, bị ăn sạch rõ ràng là hắn.

Thô cứng của Nam Cung Quân càng lúc càng nóng, càng lúc càng cứng rắn, lại khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy có chút không ngậm vào được. Nhìn nàng cau mày, hắn cười yêu ớt, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng nghiêng người, thay đổi vị trí, biến thành Nam Cung Trụy Nguyệt ở phía dưới.

Tại sao trong mộng Nam Cung Quân lại chủ động như vậy? Nàng trợn mắt to bị sương mù che lấp, có chút khó hiểu. Nhưng nàng lập tức nghĩ đến, chỉ có trong mộng, Nam Cung Quân mới có thể chủ động như vậy, mới có thể thân mật với nàng như vậy.

Nam Cung Quân hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, cái lưỡi linh hoạt ra ra vào vào trong miệng nàng, bắt chước luật động ái ân. Nam Cung Trụy Nguyệt thần trí mơ hồ, hoàn toàn trầm mê trong vui sướng Nam Cung Quân mang lại cho nàng. Nam Cung Quân hôn môi chưa dừng lại, ngón tay thon dài, linh hoạt cởi sạch y phục của nàng.

Bờ môi mọng của hắn lưu luyến ở xương quai xanh của nàng, sau đó nhịn không được nhẹ nhàng gặm cắn. Nam Cung Trụy Nguyệt nhịn không được hừ một tiếng. Ngón tay thon dài của Nam Cung Quân chạm vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bóp đùi nàng, làm cho nàng nhịn không được run rẩy. Hắn cúi xuống mút đầu vú sớm đã đứng thẳng vào trong miệng, ngón tay cũng phối hợp đi vào giữa cánh hoa đã có chút ướt át của nàng.

Hắn ác ý đẩy cánh hoa của nàng ra, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng rút ra đâm vào mật huyết của nàng, nàng chỉ có thể khó chịu vặn vẹo, giống như càng muốn nhiều. Nam Cung Quân vẫn nhẹ nhàng, từng chút từng chút rơi xuống người nàng, mỗi một chỗ đều chạm vào, động tác ngón tay cũng càng lúc càng nhanh, mãi đến khi Nam Cung Trụy Nguyệt nhịn không được bắt lấy hắn run rẩy cầu xin.

” Nam Cung Quân, ta muốn chàng.”

Khóe miệng Nam Cung Quân nhẹ nhàng cong lên, động tác trên đầu ngón tay càng lúc càng nhanh, sau đó còn nâng nhị châu giữa cánh hoa, kích thích như vậy khiến cho nàng căn bản không có cách nào thừa nhận, nàng nắm lấy vai Nam Cung Quân, bất lực rên rỉ đạt đến lần cao trào đầu tiên trong đời.

“Ta muốn tiến vào.” Nam cung Quân lại gần bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Nàng vẻ mặt mê sảng, còn chưa kịp phản ứng, cực nóng của Nam Cung Quân đã đặt trước hoa huyết của nàng, sau đó hắn nắm eo nàng, động thân một cái, liền hoàn toàn tiến nhập vào trong cơ thể nàng. nàng nhịn không được nhú mày, tại sao trong mộng cũng có thể đau nhức. Nam Cung Quân vẫn tiếp tục đâm vào, nhẹ nhàng trấn an nàng.

Ngón tay an ủi hoa huyết non mềm của nàng, gầy búng đỉnh trần châu của nàng, khiến cho thần trí vừa có chút thức tỉnh của nàng, lại một lần nữa rơi vào cảm dỗ không có điểm dừng. Nàng ngoài trừ há miệng, cắn chặt bờ vai của hắn, trầm mê di động theo tiết tấu luật động của hắn, hoàn toàn mất hết ý chí.

Cuối cùng cao trào cũng tiến đến, nàng nhịn không được gắt gao ôm chặt hắn, dùng sức cắn bả vai của hắn. Bên tai lại truyền đến thanh âm hơi lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng của hắn. “Nguyệt Nhi.....”

Đêm đó, ở dưới Nam Cung Quân nàng 1 lần lại 1 lần đạt đến cao trào, nàng chưa từng nghĩ Nam Cung Quân lại có thể dừng mãnh như thế, chỉ là đây không phải là nằm mơ sao, tại sao nàng lại mệt mỏi đến mức tay cũng nâng không được, mắt cũng mở không được.

12. Chương 12: Con Gái Thật

Khi Nam Cung Trụy Nguyệt tỉnh lại, phát hiện mình lại ngủ trong khách điểm nho nhỏ kia, tất cả trước mắt làm nàng cảm thấy mê muội. Chẳng lẽ tất cả chỉ là mộng? Những người kia, những đoạn đối thoại kia, thậm chí cơn mưa kia đều chỉ là một giấc mộng của mình?

Nàng nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, nhìn màn đêm u tối ngoài cửa sổ, nghĩ đến giấc mộng xuân kia. Trong mộng Nam Cung Quân dùng mọi cách thương yêu đối với nàng, ngàn vạn nhu tình, lúc này nhớ lại, quả thực khiến nàng đứt từng khúc ruột.

Lúc này, một người nằm trong khách điểm, nhìn bóng đêm sâu thẳm, nàng lại há miệng, ca từ vang lên, cuống họng khàn khàn, cùng sâu bi nồng đậm, thoáng cái tràn ngập.

Người đó mang trang sức màu đỏ ở dưới trăng

Không biết người đó đau thương vì ai

Chim chóc còn thành đôi

Gắn bó bận bịu song ca

Tiếc rằng người đó nước mắt hai hàng

Người đó cô đơn hát một mình cùng ánh trăng

Chỉ có chiếc bóng cô độc cùng rong chơi

Lá liễu nằm dưới váy

Có vẻ như tim cũng bị thương

Cùng người đó than thở trong gió đêm lạnh

Người ta nói tình cảm hai bên nếu cùng nhìn về vịnh hằng

Làm sao cùng chàng mơ một giấc mộng

.....

Nàng càng hát càng cảm thấy khó chịu, nước mắt theo gò má hai bên chảy xuống, chảy ròng nhập vào tóc mai biến mất không thấy.

Cùng lúc này, cửa bên ngoài được đẩy ra.

Nam Cung Trụy Nguyệt hai mắt nhắm lệ mơ màng nhìn sang, chỉ thấy một bóng người mờ ảo quen thuộc.

”Nguyệt Nhi, đây không phải là mộng.”

Thanh âm của Nam Cung Quân hơi lạnh lùng như trước, lại mang theo yêu thương. Sao hắn lại xuất hiện ở đây?!

Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, ôm lấy Nam Cung Trụy Nguyệt còn chưa lấy lại tinh thần vào lòng.

“Có gì không thoải mái hay không?”

”Không thoải mái?”

Nam Cung Trụy Nguyệt bị hấn đột nhiên xuất hiện khiến cho sợ choáng váng, chỉ có thể ngây ngốc lặp lại lời của hấn.

“Chỗ này có đau hay không?”

Nói xong cố ý chỉ vào nửa người dưới ở dưới chân bông của Nam Cung Trụy Nguyệt.

Nam Cung Trụy Nguyệt chớp cái như bị sấm sét đánh tỉnh, sau đó, mới nhạy cảm phát hiện ra nửa người dưới, còn chút khó chịu không khỏe. Nàng mờ mịt khó có thể tin quay đầu nhìn Nam Cung Quân.

” Sao có thể như vậy?”

“Không biết là người nào chủ động, trực tiếp leo lên người ta.”

Mặt Nam Cung Trụy Nguyệt lập tức trở nên đỏ bừng, nàng mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua. Chỉ là, khi đó rõ ràng nàng tưởng là nằm mơ, cho nên mới có thể chủ động đối với hấn như vậy, xông bừa như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được cứng người, nhỏ giọng lại mang theo ủy khuất hỏi.

“Nam Cung Quân, người có chán ghét con hay không?”

Đối lấy là cái ôm càng chặt của Nam Cung Quân.

” Nguyệt Nhi, ta thích nàng.”

” Nam Cung Quân, chàng đã nói chàng sẽ không gạt ta.”

” Ừ.”

” Cho nên, lời chàng nói chính là sự thật?”

” Là thật.”

Nam Cung Trụy Nguyệt nghe đến đây, đã không có cách nào nói tiếp, nàng cúi đầu gấu gao vùi vào ngực Nam Cung Quân. Vốn cho rằng nước mắt đã cạn kiệt, lại mãnh liệt trào ra, giống như muốn khóc hết tất cả những ủy khuất.

Nam Cung Quân ôn nhu khê vuốt lưng nàng, vẫn để nàng khóc rống thất thanh phát tiết, trong con người toàn là không muốn cùng đau lòng.

Mãi đến ngày hôm sau Nam Cung Trụy Nguyệt ngồi trên xe ngựa trở về Tiêu Hồn Điện, vẫn không thể tin được tất cả việc này là thật.

Buổi sáng tỉnh lại, nàng ngủ trong ngực Nam Cung Quân, sau đó Nam Cung Quân ôm nàng đi dùng cơm, sau đó ôm nàng lên xe ngựa, đến bây giờ, nàng vẫn ngồi trong lòng Nam Cung Quân. Từ đầu đến cuối, nàng không có rời khỏi ngực Nam Cung Quân lấy 1 giây.

” Suy nghĩ gì đó? Hử?”

Nam Cung Quân gần sát bên tai nàng, nhẹ nhàng hỏi. Tiếng hử kia càng khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt có cảm giác mất hồn thực cốt.

Nàng có chút thẹn thùng cúi đầu xuống, sau đó vùi vào ngực Nam Cung Quân.

” Nam Cung Quân, chúng ta như vậy.....”

Nàng đột nhiên cảm thấy hỏi không được nữa, nàng sợ những điều tốt đẹp này chỉ là giấc mộng, sẽ nhẹ nhàng bị đánh vỡ.

” Chúng ta trở về liền thành hôn.”

” Cái gì? Thành thân?!”

” Nàng không muốn gả cho ta?”

Khi Nam Cung Quân nói lời này, lông mi hơi nhướng lên, một bộ dáng nàng không muốn cũng phải gả cho ta. Nhìn thấy mà trong lòng nàng hơi chút run rẩy, sau đó bị bao phủ bởi ngọt ngào ngập trời.

” Ta muốn.”

” Ừm, Nguyệt Nhi ngoan.”

Chỉ là, chỉ là, đây không phải là vấn đề nàng muốn hỏi a. Chúng ta không phải là cha con sao, sao có thể thành thân, người khác biết được, sẽ đàm tiếu như thế nào. Nàng không sợ người khác chỉ trích nhục mạ, chỉ là nàng không chịu được Nam Cung Quân bị người khác chỉ trích.

Sao Nam Cung Quân lại không biết được nàng đang dẫn chuyện gì, hần giọng điệu lạnh nhạt nói.

“Bây giờ tất cả mọi người đều xem nàng là con gái nuôi của ta rồi.”

Nam Cung Trụy Nguyệt lập tức cứng đờ, cái nàng muốn không phải là tình yêu của Nam Cung Quân sao, bây giờ Nam Cung Quân đối với nàng tốt như vậy, vì sao nàng còn cảm thấy khổ sở. Chỉ cần vừa nghĩ đến người kia mới là con gái ruột của Nam Cung Quân, nàng ta mới có chung dòng máu với Nam Cung Quân. Nam Cung Trụy Nguyệt đã cảm thấy trong lòng chua chua.

Nhìn nàng nhú lông mày, một bộ dáng sắp khóc lên. Nam Cung Quân nhìn không được cười khẽ.

“Muốn làm con gái của ta như vậy sao?”

Nam Cung Trụy Nguyệt rầu rĩ không nói lời nào, chỉ là càng nắm chặt góc áo hần.

Nam Cung Quân bị bộ dáng của nàng chọc cười, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thương tâm của nàng, cũng không thể quyết tâm tiếp tục trêu chọc nàng. Tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng nói mấy câu.

“Thật sao?” Nam Cung Trụy Nguyệt không dám tin nhìn Nam Cung Quân.

” Ta từng lừa gạt nàng sao?”

Nam Cung Quân vẫn bộ dáng ung dung lạnh nhạt, chỉ là trong ánh mắt của hần tràn đầy dịu dàng sủng nịnh.

“Chẳng qua sao chàng biết rõ ai mới là thật?”

Nam Cung Quân không có trả lời nàng, chỉ nhẹ nhàng sáp lại gần, bắt đầu hôn sau gáy nàng. Ánh mắt Nam Cung Trụy Nguyệt thoáng cái trở nên mờ lung, ý thức cùng theo lời lẽ nóng bỏng của Nam Cung Quân mà chìm chìm nổi nổi.

Thậm chí đến sau đó Nam Cung Quân cởi bỏ xiêm y nàng cũng không biết, đợi đến khi nàng hoàn hồn, đã phát hiện quần áo bị đẩy xuống đầu vai. Mà Nam Cung Quân thì cười như không cười nhìn nàng chằm chằm, trong mắt còn mang theo trêu tức.

“Nhìn chỗ này.”

Nam Cung Trụy Nguyệt theo ánh mắt hần nhìn sang, phát hiện không biết từ lúc nào, trên đầu vai của mình lại hiện lên một vết bớt màu đỏ, nhìn qua lại thấy giống như bát quái, nhưng bình thường lúc tắm rửa nàng chưa bao giờ thấy qua a.

“Sau khi động tình mới có thể xuất hiện.”

Nghe xong, nàng nhìn không được cởi quần áo Nam Cung Quân ra, kéo vạt áo trắng phía trước của hần ra, lộ ra bắp vai cường tráng rắn chắc, trên đó ngoại trừ có một vết bớt màu đỏ giống như nàng ra, còn có một vết cắn nhìn rất rõ. Nháy mắt mặt Nam Cung Trụy Nguyệt đỏ ửng, đây không phải là ngày đó nàng cắn sao.

Sau đó nàng lại nhìn không được nhớ đến, hần vừa mới nói, chỉ khi động tình mới có thể hiện lên, đây không phải là nói hần cũng đang động tình sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quân, con người đen của Nam Cung Quân so với bình thường càng thêm thâm thúy, chính trực nhìn thẳng nàng. trong nháy mắt đó, ánh mắt hai người giao nhau, rốt cuộc lại không chứa được bất kỳ cái gì.

13. Chương 13: Ngọt Ngào Như Trước (h Nhẹ)

Nam Cung Trụy Nguyệt hiểu được cái gì gọi là vui quá hóa buồn. Dọc theo đường đi Nam Cung Quân đối với nàng hoàn toàn chính là yêu thương trăm bề, thậm chí đến ăn cơm cũng muốn tự mình đút cho nàng, loại hạnh phúc ngọt ngào đến tận xương này, quả thật khiến cho Nam Cung Trụy Nguyệt trầm luân không cách nào tự kiềm chế.

Chỉ là, nếu như đây là mộng đẹp, giờ phút này nên tỉnh mộng.

Nhìn Chu Tư Thu xông đến sảnh lớn của Tiêu Hồn Điện, sau đó lại sợ hãi đứng trước mặt Nam Cung Quân. Một đôi mắt to trong suốt chớp chớp, lại hết sức dễ thương. Đã nghe Tư Thu lớn lên giống hệt Thu Cơ, đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt hiểu được, vì sao năm đó Thu Cơ được xưng là mỹ nữ đẹp nhất vô lâm.

Chỉ sợ rất ít đàn ông có thể chạy thoát khỏi cạm bẫy đôi mắt dịu dàng sáng như nước này a. Huống chi người đẹp bộ dáng xấu hổ e sợ, càng kích thích ý muốn bảo vệ từ trong xương của đàn ông.

Chu Tư Thu cười càng ngọt, tim Nam Cung Trụy Nguyệt lại càng nát.

Chỉ là Nam cung Quân lại giống như hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không có nhìn thấy Chu Tư Thu, dù người kia đang đứng trước mặt hắn. Hắn chỉ cúi đầu dịu dàng hỏi Trụy Nguyệt.

“Hơi lạnh à?”

Hắn vươn tay, ôm chặt Nam Cung Trụy Nguyệt chút. Sau đó mới đi đến phòng Nam Cung Trụy Nguyệt.

Đi được 1 đoạn, mới như nhớ ra còn 1 người, lạnh nhạt lưu lại một câu.

“Thiên Khung, dẫn Chu cô nương xuống nghỉ ngơi.”

Chu Tư Thu quả thật không thể tin được, người đàn ông này lại hoàn toàn không đếm xỉa đến nàng.

Tại sao trong mắt tất cả mọi người, đều chỉ nhìn thấy Nam Cung Trụy Nguyệt? Đại sư huynh đã như vậy, bây giờ đến cả Nam Cung Quân cũng như vậy.

Lúc trước chưa từng gặp qua Nam Cung Quân, người trong lòng nàng thật ra chính là đại sư huynh Tần Mộ, võ công hắn giỏi, tướng mạo lại tuấn tú, ngoại trừ ít nói như tảng đá. Chỉ là từ sau ngày luận võ, nàng tận mắt nhìn thấy đại sư huynh sau khi đánh rớt mũ sa của yêu nữ này, trong nháy mắt vẻ mặt ngây người, thậm chí chủ động mở miệng báo danh tính, lúc yêu nữ kia tức giận bỏ đi, còn lén phất người đi ra ngoài tìm hiểu.

Nàng vốn tức giận bất bình, nhưng sau khi nhìn thấy Nam Cung Quân, lập tức giật nảy mình, lúc này quyết định không quan tâm chuyện Tần Mộ nữa. Chỉ là, tại sao ngay cả Nam Cung Quân cũng hết sức để ý đến Nam Cung Trụy Nguyệt, phá lệ che chở. Ngày đó không phải ông ngoại đã nói rõ với hắn rồi sao, mình mới là con gái ruột của hắn nha.

Yêu nữ Nam Cung Trụy Nguyệt này! Cho dù mi lớn lên xinh đẹp độc nhất vô nhị, siêu phàm thoát tục, cũng không che giấu được chuyện thật mi là yêu nữ ma giáo! Chu Tư Thu tức giận đến có chút phát run, nhưng vẫn cố gắng giữ vững khuôn mặt tươi cười.

Thiên Khung lặng lẽ liếc mắt nàng, bọn họ tung hoành giang hồ nhiều năm, sao lại không nhìn thấu tâm tư của cô gái nhỏ này, chỉ là xem vào chuyện người khác không phải là phong cách của hắn.

Hắn cũng không phải là người thương hoa tiếc ngọc, nếu như Chu Tư Thu có lời nói thương tổn Nam Cung Trụy Nguyệt, Nam Cung Quân sẽ là người đầu tiên không buông tha cho nàng ta. Cho nên, bọn họ chỉ thuận tiện ngồi xem kịch vui.

Trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt vẫn luôn có chút rầu rĩ không vui, tuy nhiên nhìn thấy vừa rồi Nam Cung Quân không có đáp lại Chu Tư Thu, chỉ là trong lòng vẫn có chút chua xót.

“Nguyệt Nhi, miệng nàng biau lên đến trời rồi.”

Nam Cung Quân đi theo sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cười trêu nói.

“Chàng.....”

Cho đến bây giờ Nam Cung Trụy Nguyệt vẫn còn chút chưa quen, hình như Nam Cung Quân trở nên cởi mở không ít, thật sự còn có thể nói đùa với nàng, nhưng lại đặc biệt thích giỡn cợt nàng.

“Ngoan, đừng tức giận.”

Nam Cung Quân nhẹ nhàng ôm lấy đầu nàng, sau đó hôn say đắm.

Nam Cung Trụy Nguyệt vốn còn một cổ oán khí, bị môi lưỡi của hắn câu dẫn thần trí, hai con ngươi bắt đầu trở nên mờ lung. Không kiềm chế được xoay người, bám vào vai hắn, càng ép sát đôi môi mình vào.

Nam Cung Trụy Nguyệt chỉ cảm thấy như lọt vào sương mù, ý thức cũng mờ lung, chỉ cảm thấy rất thư sướng, cảm thấy ngực Nam Cung Quân thật ấm áp, cảm thấy môi lưỡi hắn liếm trước ngực nàng ngứa ngứa.

A? Hình như nàng còn một tia thanh tỉnh. Vừa lúc nhìn thấy Nam Cung Quân vùi đầu vào ngực nàng, đầu lưỡi của hắn đang đùa giỡn đầu vú của nàng, một màn tình dục như thế này, mặt của nàng đỏ càng lợi hại.

“Hử? Không thích sao?”

Nam Cung Quân hơi ngược mắt nhìn nàng một cái, sau đó mới ngậm cả đầu vú của nàng vào trong miệng, càng làm càn khiêu khích nàng. Nam Cung Trụy Nguyệt nhận ra lại một lần mơ hồ trôi qua nữa, chỉ có thể kiềm chế phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Khóe miệng Nam Cung Quân lộ ra nụ cười gian xảo, sau đó nhanh chóng lột sạch quần áo trên người nàng, rồi mới đè Nam Cung Trụy Nguyệt xuống dưới người, hai tay lưu luyến tại mỗi bộ phận mẫn cảm của nàng, môi lưỡi ở trên da thịt trắng nõn của nàng, gieo lên từng bước từng bước dấu hôn, cuối cùng thậm chí đi vào hoa huyết thần bí giữa hai chân nàng.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh hoa ướt đầm của nàng, đầu lưỡi tiến vào khe hở ở giữa, đánh vòng châm ngòi nàng. Nam Cung Trụy Nguyệt không chút phản kháng, chỉ có thể nắm lấy sợi tóc của hắn, bắt lực rên rỉ. “A.....”

Nhìn chất mật chảy ra từ mật huyết càng lúc càng dồi dào, Nam Cung Quân rất hài lòng vòng hai chân nàng qua eo mình, sau đó cởi quần, phóng thích thô cứng đang vận sức chờ phát động, nghiêng người về phía trước, đứng vững giữa khe huyết ẩm ướt nhão nhẹt của Nam Cung Trụy Nguyệt. Giống như ác ma nhẹ nhàng câu dẫn bên tai nàng, “Nguyệt Nhi, muốn?”

Nam Cung Trụy Nguyệt đã sớm trầm luân hoàn toàn, một chút sức lực phản kháng cũng không có, biết rõ hắn đang cố ý trêu cợt nàng. Nhưng vẫn ngoan ngoãn dẽo miệng trả lời, “Ta muốn.....”

“Rất ngoan.” Nam Cung Quân rất hài lòng với câu trả lời của nàng. Sau đó nghiêng eo về phía trước, cứ như thế tiến thẳng vào hoa huyết, cảm giác ma xác cùng lấp đầy làm cho Nam Cung Trụy Nguyệt nhận không được hừ một tiếng, “A a..... Thật lớn.....”

Có đôi khi nàng thật sự hoài nghi đến cùng Nam Cung Quân có phải là người hay không, tại sao nhu cầu mãnh liệt như vậy, còn có thể bền bỉ như vậy. Chỉ là bây giờ nàng chỉ có thể nương theo động tác của Nam Cung Quân, hòa theo cùng nhau lắc lư, khiến cho hắn có thể xâm nhập càng sâu mà thôi. Tốc độ luật động của Nam Cung Quân càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức nàng theo không kịp, ngoại trừ nắm chặt ga giường, vô lực rên rỉ, nàng căn bản không có cách nào ngừng lại.

Sau đó, nàng từng đợt từng đợt rên rỉ, giống như cả buổi chiều cũng không có ngừng lại, mãi đến cuối cùng đến giọng nói cũng bị khàn.

14. Chương 14: Lưu Luyện Tình Thâm

Nam Cung Trụy Nguyệt ở trong ngực Nam Cung Quân oán giận, nhìn chòng chọc hấn, nàng cảm thấy, mình giống như bị lừa gạt, nàng vẫn cảm thấy người đàn ông sắp tu luyện thành tiên giống như Nam Cung Quân, chắc sẽ không ham thích chuyện phòng the như vậy, chỉ là, mấy ngày nay, Nam Cung Quân hề có thời gian liến ôm nàng lẫn lộn trên giường.

Đây mới thật sự là chuyện một người đàn ông tu tiên nên làm, biết làm sao?

“Chàng còn rất nhiều chuyện giấu ta có đúng không?”

Nam Cung Quân vẻ mặt thỏa mãn vuốt ve Nam Cung Trụy Nguyệt, không có chút phật lòng đối với ánh mắt bất mãn của nàng.

” Nguyệt Nhi đa nghi.”

“Chàng nói đi, sao chàng lại tinh thông chuyện phòng the như vậy?”

Nếu nàng nhớ không lầm, hình như Nam Cung Quân chỉ từng có mỗi lương duyên ngắn ngủi với một mình Thu Cơ thôi, sau đó hấn mãi miết say mê võ học, thậm chí còn không có bất kỳ thị thiếp hầu giường nào, cho nên câu trả lời này rất quan trọng.

Nhìn Nam Cung Trụy Nguyệt kiên định không có chút biểu lộ hàm hồ nào, Nam Cung Quân hơi cong môi.

“Có biết vì sao lầu hai của tiểu lâu kia bị khóa lại không?”

“Liên quan gì đến tiểu lâu đó?”

Tiểu lâu đó là một trong những cấm địa ở Tiêu Hồn Điện, chỉ là bên trong ngoại trừ sách dạy võ công ra, cũng không có cái gì khác a.

“Ừ, bởi vì tất cả sách ở lầu hai đều liên quan đến phương pháp phòng the.”

Cho nên, ngay ban đầu Nam Cung Quân đã không cho phép nàng lên đó. Đột nhiên mặt Nam Cung Trụy Nguyệt đỏ lên.

Chỉ là, nghi vấn trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt lại xuất hiện, tại sao lúc trước Nam Cung Quân luôn bày ra bộ dáng cấm dục, bây giờ lại ham thích như vậy, còn có, nàng cảm thấy tính tình của Nam Cung Quân thay đổi rất nhiều, cũng không lạnh nhạt giống như trước. Gây đây, hấn trở nên giống con người hơn.

“Chàng còn chuyện gì giấu ta nữa hay không?”

” Đương nhiên là không.”

“Chắc chắn có, bằng không chàng sẽ không thay đổi lớn như vậy.”

Nam Cung Quân ngây ra một lúc, sau đó có chút nghi ngờ hỏi. “Hả? Thay đổi chỗ nào?”

Cái này đổi lại Nam Cung Trụy Nguyệt ngẩn người, nó thật không dễ hình dung rõ ràng.

“Ừm, chính là, bây giờ chàng càng giống một người bình thường hơn.”

Nghĩ nghĩ, nàng lại nhin không được hỏi một câu, “Đây không phải có ý là chàng sẽ không thành tiên chứ?”

Đột nhiên Nam Cung Quân hí mắt nở nụ cười, sau đó ôm chặt Nam Cung Trụy Nguyệt có chút lo sợ bất an.

“Không đâu, ta đã phế bỏ ly tâm bó quyết rồi.”

Sao?! Hấn lại phế bỏ một thân tu vi của mình. Nam Cung Trụy Nguyệt cảm giác mình nghe nhầm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chắc chắn cùng không thèm quan tâm của Nam Cung Quân, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là sự thật?

” Tại sao? Tại sao chàng lại phá bỏ?”

“Là ai đáng thương xin ta không cần thành tiên, không được quên nàng. Nói luyện ly tâm bí quyết như một quái vật không có tình cảm.”

Trên mặt Nam Cung Quân nở nụ cười yếu ớt, giọng điệu thản nhiên nói lại những chuyện trước kia.

” Cho nên, chàng cũng là vì ta?”

“Ừ.”

Sau đó, nàng không biết mình còn có thể nói cái gì. Nam Cung Quân vẫn luôn là 1 người dịu dàng, chưa bao giờ bắt buộc nàng làm cái gì, một lần lại một lần bởi vì nàng vô tâm, hoặc thuận miệng nói một câu, liền hy sinh nhiều như vậy.

Cho dù khi Nam Cung Quân nói phế bỏ võ công, bộ dáng giọng điệu không thêm quan tâm, chỉ là, Nam Cung Trụy Nguyệt rất rõ ràng, ly tâm bí quyết khó luyện cỡ nào, sau khi luyện xong có thể kiêu ngạo trước thiên hạ biết bao nhiêu, không có địch thủ. Nhưng, người này lại nói bỏ liền bỏ.

“Từ khi nào bắt đầu?”

“Từ ngày nàng rời khỏi tiểu lâu đó.”

Nàng nhớ đến, ngày đó mình ở trong tiểu lâu kia, không quan tâm quả mọng ly tâm bí quyết là võ công ma quỷ, cuối cùng lúc rời đi, còn khẩn cầu hắn không được quên mình. Bắt đầu ngay từ khi đó sao. Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy, chính mình thiếu nợ Nam Cung Quân, chỉ sợ đến cuối đời cũng không trả nổi.

Nàng vui mình thật sâu vào trong ngực Nam Cung Quân, nhẹ nhàng hỏi.

“Nam Cung Quân, chàng bắt đầu thích ta từ khi nào?”

“Từ lần đầu tiên gặp mặt.”

Cái này đổi lại Nam Cung Trụy Nguyệt giết mình, sau khi gặp mặt ở núi Ứng Nhai, khi đó Nam Cung Quân giống như tu la, tàn sát hết lục đại môn phái, ngày đó trời đất đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Giống như biết rõ Nam Cung Trụy Nguyệt sẽ hỏi tại sao, Nam Cung Quân tự mở miệng trả lời.

“Chỉ có trong mắt của nàng là một mảnh trong sáng, không có giết chóc không có sợ hãi.”

Hắn hơi dừng lại một chút, sau đó lại nói.

“Tâm nguyện của mặt trời là tỏa sáng.” (“quân ý vi nhật quang” chữ quân này giống chữ quân trong Nam Cung Quân)

Đột nhiên Nam Cung Trụy Nguyệt giống như hiểu rõ, sau đó mới tiếp tục nói.

“Trụy Nguyệt (trăng rơi), sau khi ánh trăng hạ xuống, chính là mặt trời bay lên.

Người này, thậm chí ngay cả tên cũng phải để cho nàng tương xứng với hắn, người đàn ông quá bá đạo! Chỉ là Nam Cung Trụy Nguyệt vui vẻ chịu đựng.

“Nam Cung Quân, chàng có hối hận vì ta mà buôn tha cơ hội thành tiên hay không?”

“Không đâu, hơn nữa ta không thành tiên được.”

” Tại sao?”

Nam Cung Trụy Nguyệt thấy rất khó hiểu, rõ ràng hắn đã luyện đến cấp 8 a.

“Bởi vì còn vướng bận với thế gian này.”

Sau khi nói lời này, Nam Cung Trụy Nguyệt si ngốc nhìn vào trong đôi mắt mềm mại có thể chìm chết người của Nam Cung Quân, sau đó nhin không được lại chạm vào, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của hắn.

Nam Cung Trụy Nguyệt nàng may mắn biết bao, có thể được người đàn ông này quyến luyến.

15. Chương 15: Tại Sao Lại Thành Thân ?

Trong bữa tối, Nam Cung Quân tuyên bố một sự kiện .

“ Ta muốn thành thân với Nguyệt nhi, cho các người thời gian là nửa tháng để chuẩn bị .”

Lời này vừa nói ra, làm cho Thiên Khung và Thiên Hải cùng há miệng thật to , Chu Tư Thu cùng một đám thị nữ còn lại đều ngây ngẩn cả người , kể cả Nam Cung Trụy Nguyệt đang chuẩn bị ăn tráng miệng cũng giật nảy mình. Sao lại muốn nhanh như vậy ? Nam Cung Nguyệt mở to hai mắt nhìn hẩn. Giống như biết rõ trong lòng nàng đang muốn hỏi câu gì , Nam Cung Quân thân mật ôm lấy nàng ngồi vào trước bàn ăn .

“Ta không đợi nổi nữa rồi .”

Vậy là chuyện thành thân đã định không thay đổi. Tất cả mọi người trong Tiêu Hồn Điện có chút giật mình , sau khi kinh ngạc qua đi , mọi người đều vui mừng ra mặt đi thu xếp cùng bố trí . Duy chỉ có Chu Tư Thu yên lặng không nói gì. Mọi người trong Tiêu Hồn Điện đều không biết, chỉ có nàng là hiểu rõ nhất. Nàng căn bản không phải là con gái Nam Cung Quân , nàng chỉ là một đứa trẻ nhà nông bình thường , cũng bởi vì năm đó lớn lên giống Thu Cơ nên mới được Chu Tấn nhận nuôi từ nhỏ . Nàng càng hiểu rõ hơn , Chu Tấn nuôi nàng bởi vì nàng có giá trị lợi dụng . Chỉ cần nàng vô dụng lão ta tuyệt đối sẽ vứt bỏ nàng , nàng không muốn trở về cuộc sống cực khổ trước kia cơm không đủ ăn, nàng cố gắng thân cận Tần Mộ cũng vì nguyên nhân này , Tần Mộ tương lai sẽ là bang chủ , đi theo hẩn ta là lựa chọn tốt nhất .

Sau này khi nhìn thấy Nam Cung Quân , suy nghĩ trong lòng nàng liền thay đổi , người đứng trước mặt nàng cho dù là tướng mạo hay võ công, hay bất cứ điều gì cũng là người đàn ông mạnh nhất , y mới chính là lựa chọn của nàng . Sau khi trở lại phòng , nàng thừa dịp không có ai, truyền tin tức mình biết cho Chu Tấn. Nàng nhìn trộm người đàn ông này , sao lại có thể dễ dàng tặng cho người khác . Bọn họ không thể nào ở cùng một chỗ được , đó mới thực sự là loạn luân! Chu Tư tự cổ vũ cho chính mình, ta làm vậy là đúng, đối với chính mình và tất cả mọi người như vậy mới là tốt.

Tiêu Hồn Điện vốn đứng đầu võ lâm, càng đừng nói đến mình chủ muốn thành thân. Ngày đại hôn , các vị có danh dự uy tín trong giang hồ, thậm chí là Lục Đại bang phái đều đến đây hơn phân nửa, tất cả đều là vì ngày đại hôn của mình chủ mà tới. Thiên Khung và Thiên Hải đều bận rộn làm việc , Tiêu Hồn Điện tuy có thị nữ cùng thị vệ, như không ai có thời gian rảnh rỗi mà trông nom chuyện khác . Không ai chú ý tới Chu Tư Thu đang lén lút chạy đến phòng khách dành cho bang chủ phái Huyền Thiên .

Chu Tấn mặt tràn đầy hiền lành vỗ vai Chu Tư Thu , làm ra vẻ vui mừng không thôi .

“ Tư Thu , không uổng công lao khổ ta nuôi dưỡng con nhiều năm như thế . Lần này làm tốt lắm .”

“ Tư Thu làm như thế là vì muốn hoàn thành tâm nguyện của người .” Chu Tư Thu giả vờ tỏ ra nhu thuận.

Giờ lành đã đến , tất cả các anh hùng hào kiệt đều ở đại sảnh đợi tân lang tân nương tới .

Thiên Khung và Thiên Hải đều đứng qua một bên. Gần đây trên gương mặt luôn nghiêm túc của tôn thượng hiện lên sự vui vẻ nhàn nhạt . Chu Tấn cùng với vài vị trưởng lão bang chủ của Lục Đại bang phái đều đứng chờ ở đại sảnh khách sáo chào nhau .

Đột nhiên , bà mối kêu lên :“ Tân lang tân nương tới cùng bá thiên địa .”

Đây là lần đầu tiên trong đời Nam Cung Quân mặc hỉ phục, nhẹ nhàng dắt tay Nam Cung Trụy Nguyệt bước từ từ vào đại sảnh . Mọi người đều nhìn không được hơi giật mình trước một màn này . Nam Cung Quân vẫn giống như tiên nhân , nhưng hôm nay là lần đầu tiên y không che giấu sự vui vẻ của mình , khoe môi hơi cong cùng ánh mắt mang theo niềm vui hạnh phúc .

Nhìn hai người sóng đôi bước đi mà lòng Chu Tư Thu nổi lên sự ghen tỵ. Chu Tư Thu đưa mắt nhìn về phía của Chu Tấn , lại phát hiện Chu Tấn không có ý ngăn cản hay là nói ra sự thật . Trong lòng nhất thời hơi lo lắng , làm sao có thể để cho bọn họ nhất bá thiên địa chứ . Không được, người thành hôn với Nam Cung Quân phải là nàng mới đúng. Nàng đột nhiên bước lên phía trước một bước, “ Nam Cung Quân

chàng không thể lấy nàng ta, nàng ta là” Đang nói đột nhiên bị cắt đứt, Chu Tư Thu ôm lấy miệng mình, trong cổ họng bỗng nhiên co rút làm cho đau đớn không thể nói ra lời .

Tất cả tân khách đều nhìn thấy nàng bước tới, Thiên Hải liền đẩy nàng bước qua một bên , đứng bên cạnh nhàn nhạt mà giải thích . “ Tiểu thư đừng làm rộn lên nữa , hôm nay chính là ngày cha người đón dâu đó .”

Mọi người khi nghe Thiên Hải nói như thế , đều cười hì hì an ủi . “ Đúng vậy , Nam Cung tiểu thư , cha tiểu thư thành hôn với con gái nuôi của mình , lại sẽ là một câu chuyện để mọi người kể trong gianh hồ này mà thôi.” Chu Tư Thu trong lòng hò hét , không phải , không phải , nàng ta không phải là con gái nuôi mà Nam Cung Trụy Nguyệt mới chính là con gái ruột của hắn! Chỉ là không ai nghe được lời nói của nàng, nàng muốn giãy dụa, lại phát hiện tuy ngoài mặt Thiên Hải nhẹ nhàng giữ nàng nhưng vẫn âm thầm trực tiếp khống chế nàng chặt chẽ .

Bất đắc dĩ , nàng đã bị Thiên Hải khống chế, nhìn Nam Cung Quân nhẹ nhàng nắm tay Nam Cung Trụy Nguyệt ngay trước mặt nàng cùng bái thiên địa. Cho đến khi chú rể cùng cô dâu bái thiên địa xong, bà mới liền dắt cô dâu rời đi. Nam Cung Quân tiếp nhận cái chén trong tay của Thiên Khung, hướng về phía các vị anh hùng hào kiệt tới tham gia mà mời rượu. Sau đó, mới mời bọn họ đến hoa viên dự tiệc, mọi người vui vui mừng mừng, cười cười nói nói cùng nhau rời đi .

Thấy Chu Tư Thu trừng mắt nhìn như muốn lòi con mắt ra ngoài, sao lại có thể như thế? Mọi chuyện vốn không có sắp xếp như vậy , trong lúc bái thiên địa sẽ ngăn cản bọn họ, nói ra hết chân tướng mọi chuyện, làm cho bọn họ trở thành trò cười của cả võ lâm hay sao? Mở to mắt nhìn cho đến khi vị tân khách cuối cùng rời đi. Thiên Hải mới thả Chu Tư Thu đang bị khống chế ra, gương mặt vui mừng ôn hòa vừa rồi trở nên tàn nhẫn lạnh lùng. Chu Tư Thu kêu ô ô, khoa tay múa chân hỏi hắn, tại sao mình lại không nói được .

Thiên Hải cười lạnh, liếc mắt nhìn nàng nói: “Nếu không phải sợ chậm trễ giờ lành, tiểu thư cho rằng ta chỉ đơn giản hạ độc làm cho tiểu thư im lặng như vậy?” Cái gì ? Hạ độc nàng? Vậy là nàng không bao giờ có thể mở miệng nói chuyện nữa? Chu Tư Thu trong nháy mắt giống như bị sét đánh trúng người. Thiên Hải không thêm ngược mắt nhìn nàng lần thứ hai, đi thẳng ra đại sảnh, tùy ý mở miệng phân phó ám vệ: “ Canh chừng.”

Nam Cung Trụy Nguyệt được bà mới dắt đi vào hỉ phòng . Nàng im lặng ngồi trên giường , đợi một lát nữa Nam Cung Quân sẽ trở về vén khăn hỉ trên đầu nàng , bà mới cũng ở lại bên cạnh nàng đợi , còn nói liên miên cần nhẫn nào là tân hôn phải chú ý chuyện nọ chuyện kia, kiêng kỵ cái này, phải làm cái kia mới hồng phúc đầy nhà.....Nam Cung trụy Nguyệt bị nàng lải nhải làm ẹt nhọc , đột nhiên , nàng giống như không nghe được một chút âm thanh gì dù là rất nhỏ . Sau đó , tiếng nói của bà mới chợt dừng lại .

“ Sao vậy bà mới ?” Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy không ổn liền lên tiếng gọi , không có ai trả lời .

Nàng bèn giật khăn hỉ xuống , nhanh nhẹ nhảy qua một bên , sau đó mới ngẩng đầu tức giận nhìn con người kia tự tiện xông vào hỉ phòng .

Sao lại là hắn ? Người xông vào không phải ai khác mà chính là Tần Mộ .

“Sao lại là huynh?” Tiếng nói tức giận của nàng vang lên .

Tần Mộ nhìn nàng, sắc mặt biến hóa lúc trắng lúc hồng, lại nói không ra lời

“Huynh tới đây làm gì vậy? Nam Cung Quân đâu?”

Nam Cung trụy Nguyệt khi hỏi những lời này, liền suy nghĩ được bọn họ nhất định có âm mưu. Nam Cung Quân đi thật lâu chưa trở về, chuyện này rất không thích hợp, thái độ hắn sùng nàng như vậy, sao bằng lòng để ột người là nàng ngồi ngốc ở đây chờ chứ. Cho nên hắn đã xảy ra chuyện!

16. Chương 16: Tu La Địa Ngục

Trong lòng Nam Cung Trụy Nguyệt chợt cảm thấy bất an , muốn nhanh lướt qua người Tần Mộ đi ra bên ngoài .

Tần Mộ đột nhiên đưa tay ra ngăn nàng lại , Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy vô cùng khó chịu liền nâng tay lên đánh bay tay của hắn , hai người thực không kém nhau nhiều lắm , nhưng Tần Mộ có nhiều kinh nghiệm hơn nàng, trong nhất thời không ai chiếm được ưu thế. Nam Cung Trụy Nguyệt vô cùng lo lắng cho Nam Cung Quân , liền dùng hết sức đánh .

Tần Mộ bị chiêu thức của nàng bức chỉ có thể lùi lại từng bước .

“ Đừng đi ra !” Tần Mộ thật sự bất đắc dĩ , chỉ có thể ngăn cản tiến công của Nam Cung Trụy Nguyệt , cố dùng lời nói nhẹ nhàng với nàng . Nam Cung Trụy Nguyệt liền dừng lại , vẻ mặt bối rối hỏi hắn: “ Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Tần Mộ cúi đầu xuống không dám nhìn nàng mà nói thật nhỏ: “ Tư Thu truyền tin cho bang chủ nói Nam Cung Quân vì muội bỏ đi ly tâm bí quyết . Lục Đại bang phái không phục hắn lắm lại còn thêm chuyện năm đó . Quyết định vây đánh Tiêu Hồn Điện vào ngày đại hôn của muội.”

Tần Mộ liền ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp , sau đó mới ngược lên nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Nam Cung Trụy Nguyệt . Cảm thấy bất an mà khuyên nhủ nàng: “ Huynh không ngăn cản được bọn họ cũng không giúp gì được cho Nam Cung Quân , muội đừng đi ra ngoài . Huynh sẽ canh giữ ở ngoài cửa ra vào .”

“ Cám ơn ý tốt của huynh .” Nam Cung Trụy Nguyệt sắc mặt càng thêm tái nhợt đáng sợ , giọng nói cũng lạnh buốt đến dọa người . Tần mộ nhìn thấy nàng như vậy , nhịn không được lại ngăn cản nàng: “ Đừng làm chuyện điên rồ . Hắn không có ly tâm bí quyết , lại bị Lục Đại bang phái vây đánh , hắn” Hắn nhất định sẽ không thể nào sống sót được , những lời phía sau này thật sự sẽ làm tổn thương người , Tần Mộ đột nhiên không thể nào nói tiếp được nữa .

“ Chàng và muội đã lạy thiên địa ,lấy chồng theo chồng gả chớ theo chớ , chàng chết , muội cũng sẽ không thể nào sống tiếp nữa .”

“ Muội.....” Tần Mộ nhìn thấy ánh mắt kiên định của Nam Cung Trụy Nguyệt , biết mình dù nói thế nào cũng không ngăn được nàng . Chỉ có thể im lặng tránh ra một bên , hai tay gắt gao nắm lại thành quyền .

“ Cám ơn ý tốt của huynh.”

Nam Cung Trụy Nguyệt vội vàng bước ra cửa , nhẹ nhàng để lại một câu nói cuối cùng .

Tần Mộ siết chặt hai tay mình đến trắng bệch , trong cuộc đời của y chỉ một lần vui vẻ duy nhất là quen được nữ tử này. Khi biết đi là sẽ chết mà cũng vẫn muốn cùng phu quân của mình đồng sinh cộng tử , làm cho lòng của y làm sao chịu nổi tổn thương này .

Nếu có kiếp sau , y nhất định phải làm quen nàng trước Nam Cung Quân .

Nam Cung Trụy Nguyệt cảm thấy mình sắp ngất , bên ngoài đại sảnh là địa ngục tu la sao? . Máu..máu...khắp nơi đều là màu đỏ của máu , nhìn Tiêu Hồn Điện không khác cảnh địa ngục mấy. Nhìn một màn này , làm cho nàng nhớ tới lúc trước khi xuyên qua thế giới này . Khi đó , cũng như vậy , thi thể bị xé ra thành từng mảnh nhỏ, máu nhuộm đỏ bay đầy trời . Chính khi đó , Nam Cung Quân đã dùng đến ly tâm bí quyết , làm cho võ công của hắn không người nào đánh lại được , chỉ cần một mình hắn cũng có thể giải quyết xong Lục Đại bang phái .

Nhưng mà bây giờ , Nam Cung Quân vì lời nói đùa vô tâm của nàng , mà hắn liền bỏ đi ly tâm bí quyết , hắn bây giờ Nam Cung Trụy Nguyệt không dám suy nghĩ tiếp nữa , trong lòng nàng càng thêm buồn đau, khổ sở cùng lo lắng bất an .

Ngây người bước qua những thi thể đang không ngừng rỉ máu tươi tràn khắp đại sảnh cùng khu vườn kia , nàng hốt hoảng bước tiếp , tìm kiếm khắp nơi mong có thể thấy được bóng dáng của Nam Cung Quân

. Trong lòng thầm tự an ủi chính mình , mong là không có chuyện gì xảy ra. Nam Cung Quân....chàng lại càng không nên xảy ra chuyện gì nha .

“ Phốc ...” Đột nhiên bên kia nghe được tiếng một người đang thổ huyết . Nam Cung Trụy Nguyệt không cần suy nghĩ vội vàng chạy tới , chỉ thấy toàn thân Thiên Khung đều là máu.

“ Thiên Khung , cậu có bị thương nặng không ?”

Nàng vội vàng nâng Thiên Khung dậy , Thiên Khung lau đi vết máu trên miệng ,nhíu mày không đồng ý lời nàng nói ra :“ Phu nhân , đừng có chạy lung tung , rất là nguy hiểm .”

Đến lúc này rồi ! Sao hắn cùng tất cả mọi người đều lấy an nguy của nàng làm trọng vậy .

“ Thiên Khung , phu quân của ta đâu rồi ?”

“ Thuộc hạ không đi chung với chủ tử .” Thiên Khung ngậy người ra một chút , thành thật nói với nàng . Nam Cung Trụy Nguyệt như có thể nghe thấy được âm thanh trái tim mình đang tan nát , thấy sắc mặt nàng trắng bệch làm cho Thiên Khung càng thêm hoảng sợ .

“ Phu nhân đừng lo lắng , tôn thượng rất là lợi hại , sẽ không xảy ra việc gì đâu .”

Thiên Khung có chút ngốc muốn an ủi nàng , ngay cả vết thương trên người cũng chẳng thêm quan tâm .

“ Không phải , Thiên Khung . Chàng vì ta , đã phé bỏ lý tâm bí quyết .”

Nam Cung Trụy Nguyệt có thể nghe được giọng nói của mình cũng giống như lòng của nàng đều bị xé ra từng mảnh nhỏ , khô khốc dị thường . Khi nghe được chuyện này , sắc mặt Thiên Khung liền trở nên trắng bệch đầy lên lo sợ . Nam Cung Trụy Nguyệt rốt cuộc không thể nào chịu được chính mình lại nghĩ đến những chuyện không tốt lành. Bất kể là sống hay chết , nàng muốn lập tức được nhìn thấy Nam Cung Quân , hắn sống nàng sống , hắn chết nàng cũng sẽ chết theo .

Đi theo những vết máu tươi đang trải thành thảm kia , nàng có chút lảo đảo chạy về phía trước . Cuối cùng cũng đến trước cửa điện Tiêu Dao. Thấy được chương môn Lục Đại môn phái đang bao vây xung quanh Nam Cung Quân mà đánh . Võ công của bọn họ rất cao cường, tốc độ ra chiêu quá nhanh, làm nàng chỉ thấy được những bóng dáng hỗn loạn tạo thành một đoàn loang loáng . Nàng không dám tùy tiện đi vào , cao thủ so chiêu , điều tối kỵ nhất là phân tâm . Nàng cứ như vậy mà nhảy vào , nói không chừng không giúp được hắn mà có thể làm cho hắn gặp thêm nguy hiểm .

Bóng dáng hỗn loạn đó bỗng nhiên tách ra . Nam Cung trụy Nguyệt có thể thấy rõ được các chương môn của Lục Đại môn phái đang tản ra , bao vây Nam Cung Quân một thân hồng y ở giữa .Khuôn mặt Nam Cung Quân cùng động tác trên người đều nhẹ nhàng ung dung , bất quá làm cho Nam Cung Trụy Nguyệt để ý , chính là hồng y của hắn bị dính rất nhiều máu khác xa với biểu hiện trên gương mặt , không biết hắn có bị thương hay không nữa ? Nghĩ tới đây ,lòng của nàng chợt đau đớn vô cùng .

Chương môn Lục Đại môn phái liếc mắt nhìn nhau một cái , sau đó mới dùng hết sức vận công , sáu người vận khí , mắt thường đều có thể thấy rõ được những làn khói mỏng nhiều màu đang bay xung quanh bọn họ . Sáu người đồng thời cùng bay tới , đánh vào Nam Cung Quân đang đứng ở giữa , xem ra muốn cùng nhau đồng quy vu tận.

“ Nam Cung Quân !” Hai chân Nam Cung Trụy Nguyệt bỗng nhiên mềm nhũn ra, khụy đôi chân run rẩy quỳ trên mặt đất đầy máu tươi , lớn tiếng kêu lên . Sáu luồng khí khác nhau va chạm cùng một chỗ , giống như một ngôi bom nổ . Lập tức , trong trời đất đều rung lên những âm thanh chói tai ầm ầm. Lấy chỗ Nam Cung Quân đứng làm trung tâm , một luồng chân khí cường đại mang theo gió lớn , phát tán ra bốn phía, khói bay mờ mịt, nền đất như bị đào lên bởi sức nặng của chiêu thức . Nam Cung Trụy Nguyệt bị chân khí phát ra làm cho chấn động phải lùi về phía sau. Sau khi hình thành tiếng nổ mạnh , trong không khí bay ra rất nhiều máu tươi, lòng của nàng giống như có người giẫm đạp tan nát ,từng cái từng cái mảnh tâm rơi xuống làm cho chết đi .

“ Nam Cung Quân” Nước mắt nàng chảy xuống từng giọt lệ lớn, tuôn rơi không ngừng, đau đớn tới như xé toang lồng ngực .

“ Chàng không được chết”

“Chàng đã đáp ứng ta , chàng sẽ không chết”
“Chàng nói cho dù chàng chết , chàng cũng sẽ chết sau ta”
“Nam Cung Quân , chàng sao có thể nói chuyện mà không giữ lời....”
“A aaaaaaaaaaaaa.....aaaaaa....”

.....
Chỉ là người kia, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa .

17. Chương 17: Kết Truyện

Máu tươi bắt đầu trở nên ít đi, xa xa, có một bóng người đang đi về phía nàng . Nam Cung Trụy Nguyệt ngây ngốc nhìn, không nhận được từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống .

Trên mặt Nam Cung Quân mang theo nụ cười nhẹ nhàng, bước từng bước đi tới, cũng giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau vậy. Nhẹ nhàng bước đi trong trời đất, chỉ còn nhìn thấy một mình hắn không khác gì thần tiên thoát tục không vướng bụi trần .

Nam Cung Quân đau lòng lau đi nước mắt của Nam Cung Trụy Nguyệt. Sau đó ,hắn mới dịu dàng ôm nàng vào lòng , giọng nói có chút bất mãn:

“Nương tử, nàng không phải nên ở trong phòng chờ ta trở về vén hỉ khăn lên sao?”

“Nam Cung Quân....”

Nghe thấy được giọng nói của Nam Cung Quân, cảm giác hắn ôm vào trong ngực làm cho nước mắt Nam Cung Trụy Nguyệt không nhận được lại rơi xuống. Thật là tốt! Chàng còn sống , chàng không có chết .

“Hử?”

“Vừa rồi ta thật sự rất là sợ.”

“Vi phu nói rồi , vi phu sẽ không chết.”

“Chàng không có ly tâm bí quyết”

Đến bây giờ Nam Cung Trụy Nguyệt mới biết thế nào sợ hãi, là chuyện mất đi Nam Cung Quân làm cho lòng nàng tan nát, nàng không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa .

“Thật ra ly tâm bí quyết là do sư phó bắt ép vi phu luyện , vì muốn khắc chế dục vọng giết chóc của vi phu.”

“Dục vọng giết chóc?”

Nam Cung Trụy Nguyệt mở to mắt nhìn phu quân mình.

“Ly tâm bí quyết có thể khắc chế sự giết chóc của vi phu. Hiểu không ?”

Cho nên , ly tâm bí quyết ngay từ đầu chỉ là công xiềng kiềm chế y? Bây giờ công xiềng đã mở , Lục Đại bang phái tự cho là có thể vây đánh y được , kỳ thật chỉ là làm cho Nam Cung Quân giết đã tay hơn mà thôi ?

“Chàng có bị thương chỗ nào không ?”

Nam Cung Trụy Nguyệt chú ý quần áo trên người chàng , bây giờ màu sắc so với lúc này đã trở nên thâm lại không ít .

“Đừng lo lắng, đó là máu của bọn họ .”

Gắt gao ôm chặt thân thể của Nam Cung Quân , loại sợ hãi đến cực độ này , khiến cho nàng đến bây giờ cũng chưa bình tĩnh lại được. Sau vụ nổ lớn kia , khi thấy Nam Cung Quân giống như đã biến mất trong trận chiến đầy máu tươi , cảnh tượng kia thật quá kinh khủng làm cho thân thể của nàng tới bây giờ vẫn còn có chút run rẩy , ngoại trừ gắt gao ôm chặt Nam Cung Quân ra nàng căn bản chưa còn biện pháp nào khác . Nam Cung Quân đương nhiên biết rõ là nàng đang sợ hãi , đau lòng không thôi , chỉ có thể làm giống nàng ôm chặt vào lòng , hôn trấn an nàng .

Nam Cung Quân hôn rất nhẹ nhàng ,hôn từng chỗ trên mặt cùng vùng cổ của nàng giống như là có một cộng lông vũ nhẹ nhàng quét ngang qua . Thực sự rất thần kì , chuyện vừa rồi làm nàng bị dọa suýt đứng tim , khi hôn nàng từng chút một có thể làm cho lòng nàng bình tĩnh trở lại rồi . Nam Cung Quân nhẹ nhàng vuốt ve từng chỗ một trên người Nam Cung Trục Nguyệt.

“ Nam Cung Quân .”

“ Hả?”

“ Không có ly tâm bí quyết , chàng cảm thấy có ổn không?”

Nam Cung Trục Nguyệt còn vì câu nói dục vọng giết chóc kia , mà có chút lo lắng . Nếu ly tâm bí quyết có thể khắc chế được hắc , thì chẳng lẽ hắc lại phải luyện lại một lần nữa sao ?

“ Trên đời này cómột thứ khắc chế được vi phu , chính là nàng , nương tử của ta .”

Nam Cung Quân áp xuống môi nàng , nhìn thấy nụ cười mê hoặc cùng bộ dạng không đứng đắn này của hắc.... Lúc trước sao nàng có thể xem hắc như thần tiên vậy ? Lần đầu tiên trông thấy hắc , chỉ biết hắc giết người không chớp mắt, không phải sao?! . Chính là Nam Cung Quân bây giờ , lại làm cho nàng cảm thấy thân thiết và gần gũi hơn , có vui có giận thật là sinh động .

“ Nương tử , thật ra vi phu cũng có chuyện muốn nói với nàng .”

“ Hả ? Gì vậy ?”

Nam Cung Quân tiến đến gần tai nàng , hơi thở nhẹ nhàng thì thào một câu:

“ Nương tử có muốn cùng tu luyện chung một chỗ với vi phu ?”

“ Ừ , vi phu chuẩn bị cùng nương tử tu luyện chung ở trong phòng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Trục Nguyệt thoáng cái trở nên đỏ rực , quả thực đỏ đến nổi đọng một cái cũng có thể rỉ ra máu a.

“ Nam Cung Quân, chàng... !”

Nàng mở to hai mắt nhìn phu quân mình , người này sao có thể nói chuyện xấu hổ một cách bình thường như vậy a .

“ Hả?”

“ Cái người hư hỏng này”

“ Ừm ừm” Nam Cung Quân không chút khách khí phong kín cái miệng nhỏ nhắn , khiến cho nàng không thể tiếp tục nói chuyện .

Mặt trời đang lặn dần từ từ xuống hướng tây , Nam Cung Quân ôn nhu vuốt ve Nam Cung Trục Nguyệt , từng bước đi vào trong Tiêu Hồn điện . Đúng vậy , chính là Tiêu Hồn điện, có lẽ ngay từ lúc đầu, Nam Cung Quân cũng đã biết trước Không sớm thì muộn cũng có một ngày như bây giờ , Tiêu Hồn điện sẽ chỉ thuộc về hai người bọn họ mà thôi .

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-nguyet-nguyet-chi-tam-khuc>